Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΠΛΗΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος — *Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουλίου 1927* — *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 31*

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Θὰ πιεῖ ἄραγε; λέει σιγὰ τὸ βασιλόπουλο.

— Καὶ βέβαια θὰ πιεῖ. Ξέρεις καλὰ ὅτι ὁ Πατατούκας δὲν ξέρει νὰ κάνει κι' ἄλλη δουλειὰ ἀπ' τὸ πιοτό.

Κι' ἀληθινά, ὁ Πατατούκας ἀδράχνει τὸ ποτήρι, τ' ἀδειάζει μονομιᾶς καὶ τ' ἀφίνει πάλι στὸ τραπέζι.

Ὁ Μοκοκὸ κι' ἡ Ἰσλὲ κοιτάχτηκαν χαρούμενοι, μὲ θρίαμβο. Τώρα πιὰ ἦταν ἥσυχοι. Ὁ παλιὸς καθηγητής τους δὲν θὰ τοὺς ξέφευγε.

— Τρέχω νὰ φωνάξω τὸν Αὔγουστο καὶ τὸν Πούμ-Πούμ! εἶπε ὁ Μοκοκό.

Κι' ἐξαφανίστηκε ἀπ' τὴ σάλα.

***

Ἦταν ἀργὰ τώρα πιὰ καὶ τὸ κατάστημα ἄδειαζε. Στὴν πόρτα, οἱ πελάτες ζητοῦσαν ὁ μικρὸ μαῦρο βασιλόπουλο νὰ τοὺς περιποιηθεῖ κι' ἀποροῦσαν ποῦ δὲν τὸ βλέπαν στὴ θέση του.

Ὅσο γιὰ τὸν Πατατούκα, θὰ μποροῦσε αὐτὸς νὰ βεβαιώσει ὅτι χωρὶς ἄλλο ὁ γέρο Μαμοῦ ἦταν σοφὸς στὴν ἐπιστήμη του. Ἄρχισε νὰνοιγοκλείνει τὰ μάτια του γιὰ νὰ διώξει τὸν ὕπνο, τὰ λόγια του ἦταν κομμένα κι' ἀσυνάρτητα καὶ τέλος ἔπεσε σωρὸς ἀπάνω στὸ τραπέζι, ὅπου ἔμενε ἀσάλευτος.

Κανεὶς δὲν ξαφνίστηκε γι' αὐτό.

— Γιὰ κοίταξε, εἶπε κάποιος, αὐτὸς ὁ γλεντζὲς δὲν ἔχει καὶ πολλὴ οἰκειότητα μὲ τὴ σαμπάνια! Ὁ καϊμένος, τὸ παράκανε!

Ἡ σάλα ἐρήμωνε σιγὰ-σιγά. Ἡ ὥρα ἦταν τέσσερις κι' οἱ πιὸ φοβεροὶ ξενύχτηδες σηκώνονταν νὰ φύγουν.

Τὰ γκαρσόνια ἔσβυναν τὰ φῶτα, μάζευαν τὰ σερβίτσια καὶ σὲ λίγο δὲν ἔμεινε στὴ σάλα παρὰ μόνον ὁ Πατατούκας. Ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος τὸν πλησίασε, τοῦ χτύπησε ἐλαφρὰ τὸν ὦμο, μὰ βλέποντας ὅτι δὲ σάλευε, εἶπε στὰ γκαρσόνια:

— Ἔννοια σας καὶ ξέρει ὁ κατεργάρης αὐτὸς τί κάνει. Θὰ χρειαστεῖ νὰ τὸν βάλουμε στ' ἀμάξι νὰ τὸν πᾶμε σπίτι του. Ἄλλο ποὺ δὲ θέλει ὁ κύριος!

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Μοκοκό. Ἀπὸ πίσω του ὁ Αὔγουστος μοναχός του. Ὁ σαλτιμπάγκος, χωρὶς νὰ τὰ χάσει διόλου, προχωρεῖ πρὸς τὸν ἀποκοιμισμένο πελάτη καὶ λέει γελώντας στὰ γκαρσόνια.

— Τὸξερα ἐγὼ ὅτι θὰ βρίσκα τὸ φίλο μου σ' αὐτὰ τὰ χάλια! Νὰ τὸν πάρει ἡ ὀργή! Ἀφοῦ δὲν τὴ σηκώνει τὸ στομάχι του τὴ σαμπάνια, αὐτὸς ἄλλο δὲν κάνει... Εὐτυχῶς ἦρθα ἐγὼ νὰ τὸν πάρω.

Καὶ χτύπησε τὸν ὦμο τοῦ Πατατούκα, τάχα γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσει. Μὰ ἐκεῖνος δὲν θὰ ξυπνοῦσε κι' ἂν τοῦ βροντοῦσαν κανόνια στ' αὐτιά.

Ἀφοῦ τὸν γνωρίζετε, κύριε Αὔγουστε, εἶπε τότε ὁ καταστηματάρχης, κάμετέ μου τὴ χάρη νὰ τὸν πάρετε, γιατὶ δὲν ξέρω τί νὰ τὸν κάμω. Τὸ κατάστημα πρέπει νὰ κλείσει.

— Μὰ γι' αὐτὸ ἦρθα κι' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ κλάουν.

— Ξέρετε ποῦ κάθεται;

— Καὶ βέβαια! Ἐδῶ πιὸ κάτω, ὁδὸς Κωλενκούρ. Ἀφοῦ σᾶς λέω εἶναι φίλος μου...

Ὁ Αὔγουστος ἔπαιξε πολὺ ἔξυπνα τὸ ρόλο του. Ἔδωσε τέτοιες λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἄγνωστου πελάτη, ὥστε τὸν πιστέψαν καὶ τὸν βοήθησαν νὰ μεταφέρει τὸ φίλο του στ' ἀμάξι, ποὺ περίμενε στὴν πόρτα.

— Ὁδὸς Κωλενκούρ, ἀριθμὸς 18! φώναξε ὁ Αὔγουστος, ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι.

— Θέλετε νἄρθουμε μαζί σας; ρώτησ' ἕνα γκαρσόνι. Ἴσως θὰ χρειαστοῦμε.

— Εὐχαριστῶ, εἶναι περιττό. Κάθεται στὸ ἰσόγειο καὶ θὰ τὸν περιμένει ὁ ὑπηρέτης του.

Ὕστερα γύρισε στὰ παιδιὰ καὶ τοὺς εἶπε.

— Ἐλᾶτε καὶ σεῖς, θὰ πᾶμε ὕστερα μαζὶ στὸ ξενοδοχεῖο μας.

Τὰ παιδιὰ βιάστηκαν ν' ἀνεβοῦν κι' ἡ ἅμαξα ξεκίνησε γιὰ τὴν ὁδὸ Κωλενκούρ.

Εὐθὺς μόλις ἔμειναν μόνοι, ὁ Αὔγουστος ἔψαξε μὲ ἀγωνία ὅλες τὶς τσέπες τοῦ ἀποκοιμισμένου ξενύχτη:

Ἀλοίμονο! Τὸ πράσινο διαμάντι δὲν ἦταν πουθενά!

Ὕστερα φώναξε στὸν ἁμαξᾶ:

— Ὄχι ὁδὸς Κωλενκούρ, ὁδὸς Μαρτύρων, ξενοδοχεῖο ἡ «Διάνα»!

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριος! ἀπάντησε ὁ ἁμαξᾶς φιλοσοφικά.

«Ἡ Ἰσλὲ ἐχόρευε στὸν Ἄσπρο Γάτο...» (Σελ. 254, στ. γ'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἕνας κλέφτης ποὺ τὸν κλέβουν

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ Πατατούκας ξυπνοῦσε στὴν τραπεζαρία τῆς κυρὰ-Γρίπως.

Τριγύρω του περίμεναν αὐτὸ τὸ ξύπνημά του ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Πούμ-Πούμ, ὁ Αὔγουστος, ἡ κυρὰ-Γρίπω καὶ τὰ παιδιά.

Ἦταν ξημερώματα καὶ ἡ θαμπὴ λάμ-

πα ἴσα-ἴσα ποὺ φώτιζε τὸ δωμάτιο.

Ὅταν ὁ Πατατούκας ἄνοιξε τὰ βλέφαρά του καὶ εἶδε τριγύρω του τὶς γνωστὲς αὐτὲς μορφές, νόμισε πὼς ἔβλεπε ἕνα κακὸ ὄνειρο καὶ ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια του γιὰ νὰ ξανακοιμηθεῖ.

Μὰ ἡ Ἰσὲ ἤξερε τὴ θεραπεία. Ἔβρεξε μιὰ πετσέτα καὶ χτύπησε μ' αὐτὴ τὰ μάγουλα τοῦ Πατατούκα. Ἐκεῖνος ξύπνησε ὁλότελα πιὰ τώρα κι' εὐθὺς ἄφισε ἕνα τρομαγμένο ξεφωνητό:

— Ποῦ εἶμαι; Τί μοῦ συνέβη;

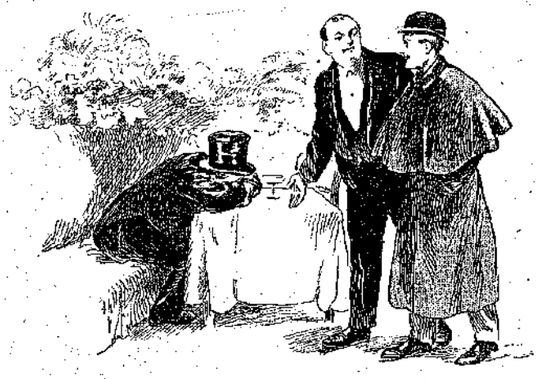

«— Δὲν τὴ σηκώνει τὸ στομάχι του τὴ σαμπάνια...»
(Σελ. 269, στ. 6'.)

Κάτι πῆγε νὰ πεῖ ἡ κυρὰ-Γρίπω, ἕτοιμη νὰ ξεθυμάνει ἀπάνω στὸν παλιὸ συνένοχό της ποὺ τὴν ἐγέλασε, μὰ ὁ Αὔγουστος τὴ σταμάτησε.

— Φρόνιμα, κυρὰ-Γρίπω! Δὲ χρειάζονται δῶ περιττὰ λόγια. Ἄφισέ με ἐμένα νὰ ρωτήσω τὴν Ἐξοχότητά του ὅ,τι πρέπει.

Ὁ παλιὸς καθηγητὴς εἶχε ξαναβρεῖ τὶς αἰσθήσεις του. Σηκώθηκε ἀπάνω καὶ εἶπε μὲ θράσος:

— Νὰ μὲ ρωτήσετε; Καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα; Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτα. Δῶστε μοῦ τὸ καπέλλο μου νὰ φεύγω!

Μὰ εὐθὺς μόλις εἶπε τ' ἀσύνετα αὐτὰ λόγια, ἕνα βαρὺ χέρι τὸν ἄδραξε ἀπὸ τὸν ὦμο. Ὁ Ἡρακλῆς τοῦ φώναξε ἄγρια:

— Νὰ φύγεις! Κάτσε κάτω καὶ μὴν τὸ κουνήσεις βῆμα, παλληκαρά μου, γιατί...

Κι' ἔδειξε τὸ σφαιρικὸ γρόθο του.

Ὕστερα κάθισε τὸν καλό μας καθηγητὴ στὴν παλυθρόνα, ὅπου δὲ σάλεψε πιά.

— Μὰ ἐπιτέλους, μουρμούρισε τώρα ὑποταγμένος, τί γυρεύετε ἀπὸ μένα, κύριοι; Γιατί μ' ἀποκοιμίσατε καὶ μὲ φέρατε ἐδῶ;

— Αὐτὸ θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε κι' ἐμεῖς, εἶπε ὁ Αὔγουστος.

—Ἄο! Μάστερ Πατατούκ! πρόσθεσε ὁ Πουμ-Πούμ, ἔχετε ὥραῖα ξανθὰ μαλλιά!

— Ἂς μιλήσουμε σοβαρά, εἶπε ὁ Αὔγουστος. Κύριε Πατατούκα, θελήσατε νὰ κλέψετε αὐτὰ τὰ παιδιά, ποὺ σᾶς τὰ εἶχαν ἐμπιστευθεῖ. Αὐτὸ δὲν εἶναι τίμιο καὶ ἔχουμε σκοπὸ νὰ σᾶς τιμωρήσουμε καθὼς σᾶς ταιριάζει. Ὡστόσο, θὰ μπορούσατε νὰ ἐπιτύχετε τὴν ἐπιείκειά μας, ἂν ἐδίνατε ἀμέσως πίσω τὰ λεφτὰ καὶ τὸ πράσινο διαμάντι στὰ παιδιά. Τότε σᾶς δίνουμε τὴν ὑπόσχεση ὅτι δὲ θὰ σᾶς παραδόσουμε στὴν ἀστυνομία.

— Κι' ἂν δὲν τὰ δώσεις, πρόσθεσε ὁ Ἡρακλῆς, σκέψου το καλὰ ὅτι θἄχεις νὰ κάμεις μὲ τὶς γροθιές μου.

Ὁ Πατατούκας εἶχε κιτρινίσει ἀπὸ τὸ κακό του. Κατάλαβε ὅτι ἦταν χαμένος, ὅτι κάθε κατεργαριὰ ἦταν ἀνώφελη κι' εἶπε παρακαλεστικά:

— Φίλοι μου, δὲν ξέρω γιατὶ μοῦ μιλᾶτε ἔτσι ἐχθρικά. Ἐγὼ δὲ θέλησα νὰ κλέψω κανέναν. Ἔκλεψα μόνο λίγον καιρὸ γιὰ ὑποθέσεις μου καὶ σκόπευα νἄρθω εὐθὺς νὰ δώσω στὸν πρίγκιπα Μοκοκὸ τὰ χρήματα τοῦ πατέρα του...

—Ἔλα τώρα, φτάνει! τὸν ἔκοψε ὁ Πουμ-Πούμ. Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια. Ἔχεις τὰ λεφτά, δῶσταμας χωρὶς νὰ χασομεράς.

Ὁ Πατατούκας σήκωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν Οὐρανό.

— Μὰ δὲν τἄχω μαζί μου, φίλοι μου. Τἄχω ἀφίσει σπίτι μου, ἢ μᾶλλον... σὲ μιὰ τράπεζα.

— Σὲ ποιὰ τράπεζα;

Ὁ κλέφτης δὲν ἀπαντοῦσε. Τότε ὁ Ἡρακλῆς μπῆκε πάλι στὴ μέση. Ἄρπαξε τὸν Πατατούκα ἀπὸ τὰ πέτα καὶ καθὼς τὸν ξεκουνοῦσε σὰ φύλλο στὸ κλαρί, τοῦ φώναξε:

— Δῶσε μας τὰ λεφτά, γιατὶ θὰ σὲ κάνω τώρα ἀμέσως γιὰ ἐξομολόγηση!

Τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ ἔπεισε τὸ λωποδύτη νὰ πεῖ τὴν ἀλήθεια:

— Φίλοι μου, δὲν τἄχω τὰ λεφτά. Τἄφαγα!..

— Ἔφαγες ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα γιὰ τρεῖς μῆνες; εἶπε ὁ Αὔγουστος. Αὐτὸ δὲν εἶν' ἀλήθεια, λὲς ψέμματα!

Ὁ Πατατούκας ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν καρδιά του καὶ μὲ τόνο εἰλικρίνειας, εἶπε:—Ἀλήθεια, τἄφαγα αὐτὰ τὰ λεφτὰ καὶ θὰ σᾶς τ' ἀποδείξω. Πούλησα τὰ χρυσᾶ ραδδιὰ γιὰ πενῆντα χιλιάδες μοναχὰ κι' ἀγόρασα ἔπιπλα. Τέλος, ἔντυσα τὸ σπίτι μου. Ὕστερα ἔπαιξα. Τώρα μοῦ μένουν κάμποσα κατοστάρικα... φίλοι μου.

Οἱ παλιάτσοι, ἡ κυρὰ-Γρίπω καὶ τὰ παιδιὰ κοιτάχτηκαν μ' ἀπελπισία. Ὁ ἄθλιος φαινόταν ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια...

Ὁ Αὔγουστος ἔκοψε τὴ σιωπή:

— Πολὺ καλά, αὔριο θὰ ἐξακριβώσουμε ἐὰν μᾶς λὲς ἀλήθεια. Ἀλλὰ τουλάχιστο νὰ μᾶς δώσεις τὸ διαμάντι. Δὲ θὰ μᾶς πεῖς βέβαια ὅτι καὶ τὸ διαμάντι τὸ ἐξαργύρωσες κι' ἔφαγες ἕνα ὁλόκληρο ἑκατομμύριο;

Τώρα ὁ Πατατούκας φανέρωσε ὅλη του τὴ θλίψη.

—Ὤ, εἶπε, θέλετε νὰ μοῦ πάρετε τὸ διαμάντι;

—Ἄσε τὰ λόγια, βγάλε γρήγορα τὸ πετράδι! φώναξε ὁ Ἡρακλῆς.

Μὲ μεγάλη ἔκπληξη εἶδαν ὅλοι τὸν Πατατούκα νὰ ψάχνει τὶς τσέπες του.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΠΛΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Στὴ βορεινὴ Χιό, πάνω ἀπὸ τἄγιο βῆμα ἑνὸς ξωκλησιοῦ, βρῆκα τὸ περασμένο καλοκαίρι ἕναν ὁλομόναχο τάφο.

Ὁ σταυρὸς εἶταν καμωμένος ἀπὸ σανίδια ἀροκάνιστα· στὴ μέση του, σ' ἕνα βαθοῦλωμα τοῦ ξύλου, ἕνα σκέπο τζάμι προφύλασσε μιὰ φωτογραφία πλανόδιου φωτογράφου.

Εἶταν ἕν' ἀγόρι δεκαπέντε χρονῶν, σύμφωνα μὲ τὴν ἡμερομηνία ποὺ ἀναφερόταν στὸ σταυρό, μὰ ἡ σοβαρὴ ἔκφραση καὶ τὰ ἔντονα χαρακτηριστικὰ τὸδειχναν πολὺ μεγαλύτερο, γιατὶ τὰ φτωχόπαιδα ἡ μιζέρια κι' ἡ πρώιμη κόπωση τὰ μεστώνει γρήγορα δίχως νὰ τἀφήσουν νἀποτελειώσουν τὴν ἀνάπτυξή τους.

Χέρι ἀγύμναστο μὲ μαύρη μπογιὰ καὶ μὲ λέξεις κομμένες ὅπου τύχαινε ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ ξύλου στὸ κάθετο σανίδι καὶ τὴ φωτογραφία στὸ ὁρτζόντιο εἶχε γραμμένο τὄνομα, τὴν πατρίδα καὶ τὶς ἡμερομηνίες τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου τοῦ πεθαμένου.

Κατὰ τὰ γραφόμενα ὁ Περικλῆς Κ. εἶχε γεννηθεῖ στὸ χωριὸ τῶν ψαράδων ποὺ μόλις ξεχώριζε κατὰ τὰ νοτιρανατολικά.

Ἀπ' τὸ ψήλωμα ποὔταν ὁ τάφος — καμμιὰ κατοστὴ μέτρα ἀπ' τὴ θάλασσα—κοιτῶ κατὰ τὸν κόρφο ποὺ σχηματίζει ὁ κάβος.

Πέρασα ἀπ' τὸ μέρος αὐτὸ καὶ τὸ θυμᾶμαι. Ὤ! σίγουρα ποὺ ὁ Περικλῆς κυλίστηκε στοὺς λάκκους τῶν μαστιχιῶν καὶ κρύφτηκε ἀνάμεσα στὰ σκίνα, σίγουρα τσαλαβούτησε στὰ ρηχὰ νερὰ τῆς ἀκρογιαλιᾶς ἀναποδογυρίζοντας τὶς πέτρες της γι' ἀχινοὺς καὶ πεταλλίδες.

Ἂν ὁ πατέρας του εἶχε πλεμμάτια

ἢ παραγάδια, θὰ γύριζε μαζί του, καθὼς κι' ὅλη του ἡ φαμίλια τὶς ἀκρογιαλιές, ἀκολουθώντας τον στὸ ψάρεμμα. Ἴσως μικρὸς στὸν τόπο τοῦτο ποὔμελλε νὰ τὸν δέχτεῖ πεθαμμένο, πέρασε κρατώντας τὶς φούστες τῆς μάννας του, σὰ γόριζε τὰ περιβόλια γιὰ νἀλλάξῃ μὲ λαχανικὰ ἢ ὄσπρια, ἀρμάθες ψάρια, μαστίχα ἢ καὶ ματσάκια φασκόμηλο.

Μακάρι νἄταν ἔτσι, γιατὶ τότε θὰ πέθαινε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας του.

Διαφορετικὰ θἄταν στὸ τσούρμο καμμιᾶς τράτας κι' ἄνθρωποι ξένοι τοῦ σφαλίσανε τὰ μάτια.

Ὁ θάνατος θὰ τὸν χτύπησε ξαφνικὰ γιὰ νὰ βρίσκεται ὁ τάφος του ὁλομόναχος, σ' αὐτὸ τὸ ἐκκλησάκι, κοντὰ στὴ θάλασσα, κι' ὄχι στὸ κοιμητήρι τοῦ κοντινοῦ χωριοῦ, ὅπου θὰ τὸν πήγαιναν ἂν ἀρρωστοῦσε.

Ὅπως κι' ἂν ἔχει τὸ πράμμα, ὁ Περικλῆς γεννήθηκε κεῖ κάτω στὸ χωριὸ τῶν ψαράδων καὶ τώρα ἀναπαύεται πίσ' ἀπὸ τἄγιο Βῆμα τούτου δῶ τοῦ ξωκλησιοῦ, δίπλα στὴ θάλασσα, τὴν ἴδια θάλασσα ποὺ τσαλαβούτησε μικρὸς καὶ ποὺ ἀστράφτει σὰν 'καὶ τότε, κάτω ἀπ' τὸν ἴδιο ἥλιο τὴν ἡμέρα, καὶ φωσφορίζει κάτω ἀπὸ τὰ φιλήματα τῶν ἴδιων ἄστρων τὴ νύχτα.

Εἶναι βραδάκι καλοκαιριοῦ, κι' ὁ σορόκος ποὺ χαϊδεύει τὸ ψήλωμα ἔχει ἕνα ἀδιόρατο ἄρωμα σκίνου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΒΡΑΔΙ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Ἀνάψανε μαζὶ
στὴ γειτονιὰ τὰ φῶτα
σὰ μάτια λαμπερὰ
ποὺ ἀκοῦνε μὲ χαρὰ
μιὰ νότα.

Φωνάζουν τὰ παιδιά,
χειροχροτοῦν, πηδᾶνε
καὶ χαιρετοῦν τὸ φῶς,
χαρές, ὁλαλαγμός,
καὶ πᾶνε

Στὸ σπίτι τρεχατὰ
καὶ στὸν ἱδρὼ γεμᾶτα:
ἐπαιξαν τὸ «παχνὶ»
τὸ «λόκο καὶ τἄρνὶ»
τὴ «γάτα» ...

Στὶς θύρες, σκεπτικές,
οἱ μάννες καρτεροῦνε
μὲ θλίψη στὴν καρδιὰ
τἀμέριμνα παιδιὰ
νὰ μποῦνε ...

Καλονυχτοῦν καὶ κλειοῦν
μὲ τὸ κλειδὶ τὴ θύρα
καὶ τότε ἡ γειτονιὰ
πενθεῖ στὴ μοναξιὰ
σὰν κῆρα ...

Πιὸ ὕστερα, βραχνὸς
ὁ ἀμανὲς τρυπᾶει
ἀργὰ τὴ σιγαλιὰ
σὰν πένθιμη λαλιὰ
καὶ πάει ...

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΑ'.

Ὁ κὺρ-Μάνθος μπῆκε στὸ γραφεῖο, ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴν κυρὰ-Κωσταντινιὰ κι' ἔκαμ' ἕνα τεμενὰ μπροστὰ στὸν κ. Ἀστυνόμο.

— Τί ἔχασες, καλὲ σύ; τὸν ρώτησε αὐτός, βάζοντας τὸ πρῶτο κουμπὶ τῆς στολῆς του.

Ὁ-κὺρ-Μάνθος διηγήθηκε τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Μαυρούκου του.

— Καὶ τί ὑποψία ἔχεις; τὸν ρώτησε ὕστερα ὁ κ. Ἀστυνόμος.

— Ξέρω κί' ἐγώ, καπετάνιο μου;.. Λέω μήπως μοῦ τὸν ἔκλεψαν, ὅπως καὶ τὸ κοριτσάκι τῆς κυρᾶς ἀπὸ-δῶ. Τὴν ἴδια ὥρα, βλέπεις, καὶ στὸ ἴδιο μέρος... Ξέρω κι' ἐγώ;

—Ἀμ τί ξέρεις; ἔκαμε ὁ κ. Ἀστυνόμος, βάζοντας καὶ τὸ δεύτερο κουμπὶ τῆς στολῆς του. Τὸ κοριτσάκι τῆς κυρᾶς ἀπὸ-δῶ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὸ γαϊδαρό σου. Τὸ κοριτσάκι κάπου θὰ πῆγε βίζιτα ἢ περίπατο καὶ θὰ γυρίσῃ. Τὸ γαϊδαρό σου ὅμως μπορεῖ νὰ σοῦ τὸν ἔκλεψαν. Γιὰ πές μου· τί χρῶμα εἶπες πὼς ἔχει;

Ὁ κὺρ-Μάνθος δὲν πρόφτασε νὰ πῇ πὼς ὁ Μαυρούκος του ἦταν καφετὶς σκοῦρος, γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ξαναμπῆκε στὸ γραφεῖο ὁ Ἄνθιμος μὲ σπουδαιότητα.

— Κύριε Ἀστυνόμε, εἶπε, ὁ κύριος Καραμανίκας σᾶς γυρεύει ***ἐπειγόντως.***

Μπά! ὁ κύριος Καραμανίκας; ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς Τραπέζης; Σπουδαῖο πρόσωπο! Ἀμέσως ὁ κ. Ταμπούρας κούμπωσε ὅλη του τὴ στολή, εἶπε στὸ χωροφύλακα νὰ μπάσῃ ἀμέσως τὸν κύριο κι' ἔκαμε νόημα στοὺς δυὸ ἄλλους νὰ τραβηχθοῦν.

Καὶ νά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κυρὰ-Κωσταντινιὰ κι' ὁ χωριάτης τραβιόνταν σὲ μιὰν ἄκρη, μπαίνουν στὸ γραφεῖο ὁ κ. Καραμανίκας, ὁ γιός του ὁ Τάκης κι' ὁ κὺρ-Φώτης ὁ βαρκάρης.

— Σὲ τί χρωστοῦμε αὐτὴν τὴν τιμή; ρώτησε γελαστὸς ὁ κ. Ταμπούρας, τείνοντας τὸ χέρι του στὸν κ. Καραμανίκα.

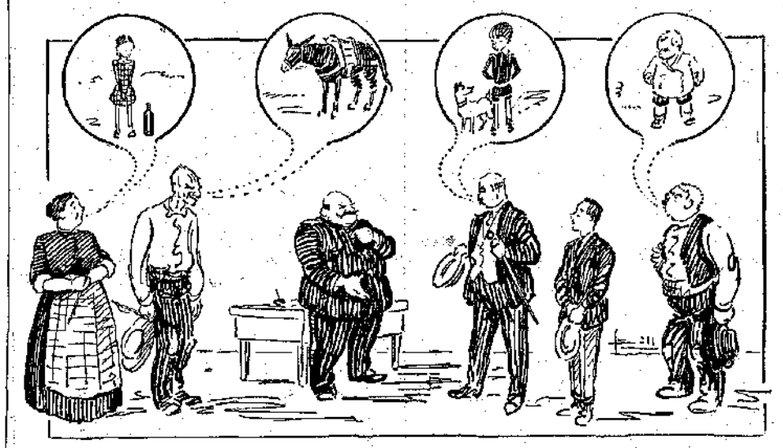

— Κάτι περίεργο συμβαίνει, κύριε Ἀστυνόμε! ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας τοῦ Μπέμπη. Περίεργο καὶ δυσάρεστο... Δὲν ξέρω δηλαδὴ ἂν εἶναι σύμπτωση, ἀλλά... Ἐγὼ ἔχασα τὸ γιό μου τὸ Μπέμπη. Ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος,— ὁ κὺρ-Φώτης, βαρκάρης καὶ γειτονάς μου, — ἔχασε τὸ γιό του, τὸ Νῖκο ἢ Φούσκα. Μιὰ γειτόνισσά μας ἔχασε τὸ κοριτσάκι της...

—Ἐγώ, ἀφέντη μου! φώναξε ἀπὸ τὴν ἄκρη της ἡ κυρὰ-Κωσταντινιά.

—Ἄ, νά τη! ἔκαμε ὁ κ. Καραμανίκας. Κι' ἕνας χωρικός, δὲν θυμᾶμαι πῶς μοῦ τὸν εἶπαν, ἔχασε τὸ γαϊδαρό του.

—Ἐγώ! φώναξε κι' ὁ κὺρ-Μάνθος, πλησιάζοντας ἕνα βῆμα.

—Ἄ, εἶν' ἐδῶ; ἐξακολούθησε ὁ κ. Καραμανίκας. Ἀφίνω τώρα καὶ τὸ σκύλο μου, τὸ Σπίθα, ποὺ ἔγινε ἀφαντος ἐπίσης. Τί λέτε γι' αὐτὰ ὅλα, κύριε Ἀστυνόμε;

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἦταν ἀκόμη περισσότερο παράξενο ποὺ δὲν πρόσεχε λιγάκι, γιατί φαινόταν πὼς εἶχε πάθει ἀπὸ τὴν καταιγίδα. Κούτσαινε ἀπ' τάριστερὸ πόδι κι' ἡ δεξιὰ φτερούγα του κρεμόταν ὥς κάτω σὰν νὰ εἶχε σπάσει. Πήγαινε πέρα-δῶθε σὰν νὰ μὴ τὸν ἔνοιαζε γιὰ κανένα κίνδυνο. Ὁ Νίλς ἦταν ξαπλωμένος πάνω στὴν πλάτη του καὶ κοίταζε τὸν οὐρανό. Εἶχε συνειθίσει τόσο πολὺ σ' αὐτὴ τὴν ἱππασία, ὥστε μποροῦσε νὰ στέκεται ὀρθὸς στὴ ράχη τοῦ χήνου του.

Καθὼς ὁ Νίλς κι' ὁ χήνος του ἦταν τόσο ξένοιαστοι, δὲν εἶδαν τὶς τρεῖς ἀλεπούδες ποὺ ξεπρόβαλαν ἀπὸ μακριά. Κι' οἱ ἀλεπούδες ὅμως ποὺ ἐγνώριζαν πὼς ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ πιάσουν μιὰ χήνα στὰνοιχτὸ χωράφι, δὲν σκέφθηκαν τὴν πρώτη ὥρα νὰ τὶς κυνηγήσουν. Μιὰ καὶ δὲν εἶχαν ὅμως νὰ κάνουν τίποτε καλύτερο, ἄρχισαν νὰ πλησιάζουν τὸν χήνο, σέρνοντας καὶ προσπαθώντας νὰ μὴ κάμουν κανένα θόρυβο. Τὸ ἔκαναν μὲ τόση προσοχή, ὥστε ὁ χήνος δὲν τὶς ἔνοιωσε καθόλου.

Ὅταν οἱ ἀλεπούδες τὸν πλησίασαν, ὁ χήνος δοκίμασε νὰ πετάξῃ. Χτύπησε τὰ φτερά του, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ ὑψωθῇ ἀπὸ τὴ γῆ. Τότε συμπέραναν οἱ ἀλεπούδες, ὅτι ὁ χήνος δὲν μποροῦσε νὰ πετάξῃ καὶ προχώρησαν ταχύτερα. Δὲν προσπαθοῦσαν πιὰ νὰ κρύβωνται, ἀλλ' ἄρχισαν νὰ τρέχουν στὸ λειβάδι. Στὸ τέλος ἔφθασαν ἐντελῶς κοντά του κι' ὥρμησαν κι' οἱ τρεῖς κατάπάνω του.

Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, φαίνεται πὼς ὁ χήνος κάτι κατάλαβε, γιατί ἔκανε ἕνα πλάγιο πήδημα κι' οἱ ἀλεπούδες δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν πιάσουν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶχε καὶ πολὺ μεγάλη σημασία, γιατί ὁ χήνος δὲν ἀπεῖχε παρὰ λίγα μέτρα ἀπὸ τὶς ἀλεπούδες κι' ἦταν κιόλας κουτσός. Ὁ δύστυχος ἔτρεχε ὅσο μποροῦσε, κι' οἱ χῆνες τρέχουν τόσο γρήγορα ποὺ καὶ μιὰ ἀλεποῦ ἀκόμα εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὶς φθάσῃ.

Ὁ Νίλς καθόταν καβαλλικευτὰ ἀπάνω στὴ ράχη τοῦ χήνου, ἔστριβε ὅμως τὸ κεφάλι του καὶ φώναζε στὶς ἀλεπούδες :

— Ἔχετε παρκφάει ἀρνίσιο κρέας καὶ δὲν εἴσαστε ἄξιες νὰ πιάσετε οὔτε μιὰ χήνα !

Τὶς πείραζε καὶ τὶς ἀγρίευε. Αὐτὸ ἔκανε τὶς ἀλεπούδες νὰ θυμώσουν καὶ νὰ τρέχουν σὰν τρελλές.

Ὁ χήνος ὅμως ἔτρεχε ἴσια κατὰ τὴν «Τρύπα τοῦ Διαβόλου». Ὅταν τὴν ἔφθασε, ἄνοιξε τὰ φτερά του καὶ βρέθηκε ἀντικρύ.

Ὁ χήνος ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχει καὶ τώρα ἀκόμη μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα ὅπως καὶ πρίν. Δὲν εἶχε ὅμως τρέξει παρὰ λίγα μέτρα, ὅταν τὸν ἄρπαξε ὁ Νίλς ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε :

— Τώρα μπορεῖς νὰ σταματήσῃς, Φίλιππα !

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκούστηκαν ἀγριες κραυγὲς καὶ τὸ γρατσούνισμα νυχιῶν ἀπάνω στοὺς βράχους καὶ τὸ κατρακύλισμα κορμιῶν. Ὅταν ἔστριψαν πίσω τὸ κεφάλι τους, οἱ ἀλεπούδες εἶχαν χαθεῖ.

Τὸ ἄλλο πρωΐ ὁ φαροφύλακας τῆς μεγάλης νήσου Κὰρλ βρῆκε μπρὸς στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ του μιὰ φλούδα ἀπὸ δένδρο, ὅπου ἦταν γραμμένο μὲ μεγάλα καὶ ἀκανόνιστα ψηφιά : «Οἱ ἀλεπούδες τοῦ μικροῦ νησιοῦ ἔπεσαν μέσ' στὴν τρύπα τοῦ Διαβόλου. Κατάφερε νὰ πᾶς νὰ τὶς πάρῃς.»

Κι' ἔτσι ἔκανε ὁ φαροφύλακας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἡ παράδοσις τοῦ Σμαίλαντ

Τρίτη 12 Ἀπριλίου

Οἱ ἀγριόχηνες εἶχαν περάσει στὴ στεριὰ καὶ πετοῦσαν τώρα πάνω ἀπὸ τὸ βόρειο Σμαίλαντ στὴν ἐπαρχία Τζιούστ. Ἐδῶ ἔδλεπε κανεὶς παντοῦ λουρίδες ἀπὸ θάλασσα ποὺ χώνονταν βαθειὰ μέσ' στὴν ξηρὰ καὶ τὴν κομμάτιαζαν σχηματίζοντας νησιὰ καὶ χερσονήσους κι' ἀκρωτήρια. Ἡ θάλασσα ἦταν τόσο ἀνεβασμένη, ὥστε μόνον οἱ λόφοι καὶ τὰ ὑψώματα ἔμεναν ἔξω ἀπ' τὸ νερό.

Ὅταν ἔφθασαν οἱ ἀγριόχηνες στὴ στεριά, ἦταν βράδυ κι' ἡ γῆ φαινόταν μαύρη ἀνάμεσα στὰ φιόρδ ποὺ γιάλιζαν. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ Νίλς διέκρινε σπίτια καὶ καλύβια χτισμένα πάνω στὰ νησιά, κι' ὅσο προχωροῦσε καγελς βαθύτερα στὴ στεριά, τόσο μεγαλύτερα καὶ ὡραιότερα ἦσαν τὰ σπίτια. Κοντὰ στὴ θάλασσα βρίσκονταν δένδρα, ἔπειτα χωράφια, καὶ πάνω στὰ ψηλώματα ἦσαν πάλι δένδρα.

Οἱ ἀγριόχηνες κατέβηκαν σ' ἕνα φιόρδ ἀπὸ τὰ πιὸ ἐρημικά. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξαν, εἶδαν πόσο εἶχε προχωρήσει ἡ ἄνοιξη ἐνόσῳ ἐκεῖνες πετοῦσαν στὰ νησιά. Τὰ ὡραῖα καὶ θεόρατα δένδρα δὲν εἶχαν ἀκόμη πρασινίσει, ἀλλὰ τὰ χωράφια φάνταζαν μὲ τάσπρα, κίτρινα, κόκκινα καὶ πράσινα χρώματα.

Οἱ ἀγριόχηνες στάθηκαν μιὰ στιγμὴ ἐκθαμβες κι' ἀπόρησαν πῶς συνέβαινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἀλλ' ὕστερα κατάλαβαν. Τὰ λειβάδια ἦσαν γεμάτα παπαρούνες, μαργαρίτες κι' ἀνεμώνες.

Ὅταν οἱ ἀγριόχηνες εἶδαν πόσο εἶχε προχωρήσει ἡ ἄνοιξη, κατάλαβαν πὼς εἶχαν πολὺ χασομερήσει καὶ πὼς ἔπρεπε γρήγορα νὰ τραβήξουν βορειότερα. Τὸ ἄλλο πρωΐ κιόλας θὰ ξεκινοῦσαν γιὰ τὸ Ὀστγκαίτλαντ.

Ἔτσι ὁ Νίλς δὲν μπόρεσε νὰ ἰδῇ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸ Σμαίλαντ κι' ἦταν γι' αὐτὸ τὸ λόγο στενοχωρημένος. Γιὰ καμμιὰ ἄλλη ἐπαρχία τῆς Σουηδίας δὲν εἶχε ἀκούσει τόσα πολλὰ ὅσα γιὰ τὸ Σμαίλαντ, καὶ τώρα νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸ ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του!

Ὅπως γνωρίζουμε, ὁ Νίλς τὸ περασμένο καλοκαίρι ἦταν χηνοβοσκὸς σ' ἕνα χωριάτη στὴ Γιουτεμπέργκα κι' ἐκεῖ βλεπόταν κάθε μέρα μὲ δυὸ φτωχὰ παιδιὰ ποὺ ἔβοσκαν κι' ἐκεῖνα χῆνες. Καὶ τὰ παιδιὰ τὸν πείραζαν μιλώντας του ὅλη τὴν ὥρα γιὰ τὸ Σμαίλαντ τους.

— Ξέρεις, Νίλς, τί ἔγεινε ὅταν θέλησε ὁ Θεὸς νὰ κάνει τὸ Σμαίλαντ καὶ τὸ Σκαίνε ; ρωτοῦσε ὁ Μάτα τὸν Νίλς.

Καὶ καθὼς ἐκεῖνος ἔλεγε ὄχι, ἀρχίζε πάλι νὰ τοῦ λέει :

— Λοιπὸν ξέρεις, αὐτὸ ἔγεινε τὸν καιρὸ ποὺ ὁ καλὸς Θεὸς ἔκανε ὅλο τὸν ἄλλον κόσμο. Ἐνῶ λοιπὸν κόντευε νὰ τὸν τελειώσῃ, πέρασε ἀπὸ κεῖ ὁ Ἅγιος Πέτρος. Σταμάτησε καὶ κοίταξε γιὰ λίγο τὸ Θεὸ καὶ ὕστερα τὸν ρώτησε ἐὰν αὐτὸ ποὺ κάνει εἶναι καὶ τόσο δύσκολο. «Ὤ, ναί, δὲν εἶναι διόλου εὔκολο», εἶπε ὁ καλὸς Θεός. Ὁ Ἅγιος Πέτρος στάθηκε ἀκόμη λίγη ὥρα καὶ, ὅταν εἶδε μὲ πόσην εὐκολία ἔκανε ὁ Θεὸς τὴ μιὰ χώρα ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλη, τοῦ ἦρθε ὄρεξη νὰ δοκιμάσῃ κι' αὐτός. «Δὲν θἄθελες λιγάκι νὰ ξεκουραστῇς ;» ρώτησε τὸ Θεό. «Σοῦ κάνω ἐγὼ τὴ δουλειά σου.» Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. «Δὲν ξέρω ἂν θὰ τὰ καταφέρεις ὅπως πρέπει, ἂν δουλέψῃς ἐνόσω ἐγὼ θὰ ξεκουράζομαι», τοῦ εἶπε. Τότε θύμωσε ὁ Ἅγιος Πέτρος καὶ εἶπε ὅτι μπορεῖ κι' αὐτὸς νὰ κάνει τόσο ὡραῖες χώρες ὅσο καὶ ὁ Θεός. Ὁ καλὸς Θεὸς ἔκανε ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ Σμαίλαντ. Δὲν τὸ εἶχε οὔτε κὰν μισοτελειώσει, ἀλλ' ἀπὸ κεῖνο ποὺ εἶχε κάνει, φαινόταν πὼς τὸ Σμαίλαντ θὰ γινόταν ἕνας πολὺ ὡραῖος τόπος. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νἀρνηθῇ τίποτε στὸν Ἅγιο Πέτρο κι' ἐπειδὴ συλλογίστηκε ὅτι δύσκολα θὰ τοῦ χαλοῦσαν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἀρχίσει τόσο ὡραῖα, γι' αὐτὸ εἶπε : «Ἂν θέλεις, μποροῦμε νὰ δοκιμάσουμε καὶ νὰ ἰδοῦμε ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό μας θὰ τὰ κάνει πιὸ καλά. Ἐπειδὴ εἶσαι ἀκόμα ἄμαθος, θὰ σοῦ δώσω νὰ τελειώσῃς αὐτὴ τὴ χώρα, ποὺ τὴν ἔχω κιόλας ἀρχίσει, κι' ἐγὼ θὰ κάνω μιὰ καινούρια.»

Πῆγε λοιπὸν ὁ Θεὸς λιγάκι παρακάτω καὶ ἄρχισε νὰ φτιάνῃ τὸ Σκαίνε. Σὲ λίγη ὥρα τὸ εἶχε ἕτοιμο. Γύρισε τότε τὸ κεφάλι του καὶ ρώτησε τὸν Ἅγιο Πέτρο ἂν εἶχε καὶ αὐτὸς τελειώσει καὶ ἂν μποροῦσε νὰ ἰδῇ τί εἶχε κανει. «Ἐγὼ τὰ ἔχω ὅλα ἕτοιμα», εἶπε ὁ Ἅγιος Πέτρος, κι' ἀπ' τὴ φωνή του καταλάβαινε κανεὶς πόσο εἶταν εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ ἔργο του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχω καὶ πολλὲς γνωριμίες μ' αὐτὸν τὸν κομήτη ποὺ φάνηκε τώρα. Ἄκουσα νὰ λένε πρὸ καιροῦ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φανῇ. Κι' ὅπως πάντα, πολλοὶ προφήτευαν γιὰ τὴ Γῆ συμφορές. Τώρ' ἀκούω ὅτι ὁ κομήτης εἶναι πιὰ ὁρατὸς καὶ μὲ γυμνὸ ὀφθαλμό, ἀνάμεσα στοὺς ἀστερισμοὺς Κύκνου, καὶ Τριγώνου. Δὲν τὸν εἶδα ὅμως, γιατὶ δὲν ξέρω κατὰ ποῦ πέφτουν αὐτοὶ οἱ ἀστερισμοί. Ρώτησα μόνο : Κι' ἡ Γῆ ; τί θὰ πάθῃ ; — Τίποτα, μοῦ ἀποκρίθηκαν. Λένε πὼς ἡ τροχιὰ τοῦ κομήτη εἶν' ἔξω ἀπ' τὴ δική μας κι' ἐπομένως δὲν ὑπάρχει φόβος οὔτε γιὰ σύγκρουση, οὔτε γιὰ δηλητηρίαση τῆς ἀτμοσφαίρας.— Πάλι καλὰ λοιπόν. Δὲν θἄχουμε τὰ ἴδια μὲ τὸν κομήτη τοῦ Χάλλεϋ, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος εἶχε πιστέψει πὼς θἄταν τὸ τέλος τῆς Γῆς.

Τί παραφροσύνη, ἀλήθεια, καὶ τότε ! Τὴ θυμοῦμαι καὶ γελῶ, τὴ θυμοῦμαι καὶ φρίττω... Σεῖς δὲν ἤσαστε τότε γεννημένοι, μπορεῖτε ὅμως νὰ ρωτήσετε τοὺς μεγάλους, νὰ σᾶς ποῦν τί γινόταν στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν κόσμο. Παραφροσύνη σᾶς λέω. Κι' οἱ πιὸ φρόνιμοι, οἱ πιὸ σοβαροί, οἱ πιὸ γραμματισμένοι ἄνθρωποι εἶχαν πιστέψει γιὰ βέβαιο πὼς ἡ Γῆ θὰ καταστρεφόταν ἀπὸ τὸν πελώριο ἐκεῖνον καὶ φοβερὸ κομήτη, ποὺ κάποια στιγμὴ θὰ τὴ διαπερνοῦσε. Κι' ἄλλοι ἔλεγαν πὼς θὰ τὴν κομμάτιαζε ὅπως ἕν' ἀμάξι ὅταν πέφτει ἀπάνω του μιὰ ἁμαξοστοιχία· ἄλλοι πὼς θὰ τὴν ἄναβε καὶ θὰ τὴν ἔκαιγε σὰν ὅσκα· κι' ἄλλοι— οἱ μετριώτεροι,—πὼς θἀλλοίωνε τὴν ἀτμοσφαίρα της μὲ τὰ δηλητηριώδη του ἀέρια. Ἔτσι ἡ ἀλλοιῶς δὲν θἄμενε ρουθούνι. Κάθε ζωντανὸ πλάσμα, ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος, θὰ πέθαινε σὲ μιὰ στιγμή, ἀδιάφορο ἂν θὰ ἐξατμιζόταν κιόλα μέσ' στὶς φλόγες ἢ ἂν θἄμενε νὰ σαπίσῃ νεκρὸ ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ Γῆ, ποὺ χωρὶς ζωὴ πιὰ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ γυρίζῃ. Αὐτὰ εἶχαν πιστέψει οἱ κακόμοιροι ἄνθρωποι καὶ στὰ δυὸ ἡμισφαίρια. Οἱ ἀστρονόμοι, βλέπετε, τὄλεγαν μὲ τόση βεβαιότητα ! Καὶ πολλοὶ τρελλάθηκαν σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ ἔκαναν σοβαρά... τὴ διαθήκη τους (γιὰ ποιούς;) ἢ ἄφιναν τὶς δουλειές τους καὶ πήγαιναν νἀσκητέψουν γιὰ νὰ σώσουν τὴν ψυχή τους. Ὅ,τι γινόταν τὸ Μεσαίωνα, ὅταν, ἀπὸ θρησκευτικὲς τάχα προφητεῖες, πιστευόταν κάθε τόσο πὼς θὰ γίνῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου κι' ἡ δευτέρα παρουσία, — π. χ. τὸ ἔτος 1000 μ. Χ.,— τὸ ἴδιο ἔγεινε ἐδῶ κι' εἴκοσι σχεδὸν χρόνια μὲ τὸν κομήτη τοῦ Χάλλεϋ, ἀπὸ προφητεῖες τάχα ἐπιστημονικές.

Καὶ θυμοῦμαι τώρα τὴ νύχτα ἐκείνη, κάποια νύχτα τοῦ Μάη, ποὺ θἄταν τάχα ἡ τελευταία... Μόλις βράδυασε, οἱ ἄνθρωποι, μικροὶ-μεγάλοι, ἄφηναν τὰ σπίτια τους καὶ πῆραν... τὰ βουνά. Ὄχι, δηλαδὴ πὼς θὰ πέθαιναν ἔξω λιγότερο· ἀλλὰ στὸν τρελό τους φόβο δὲν τοὺς χωροῦσαν πιὰ τὰ σπίτια τους, νά ! Οἱ περισσότεροι Ἀθηναῖοι μαζεύτηκαν «σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις» στὸ Ζάππειο. Ποτὲ ἡ πλατεῖα καὶ τὸ πάρκο δὲν συγκέντρωσε τόσον κόσμο. Οἱ δυστυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι παρηγορίζονταν κάπως μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ πέθαιναν ἐκεῖ-ἔξω ὅλοι μαζί, ὁμαδικά... Καὶ τὸ φόβο ποὺ ἔσφιγγε τὶς ψυχές τους, προσπαθοῦσαν νὰ τὸν σκεπάζουν, νὰ τὸν ξεγελοῦν, μὲ χλωμὰ χαμόγελα καὶ μὲ ἄνοστα ἀστεῖα. Κάποιοι μπορεῖ νὰ πίστευαν καὶ νὰ μὴν πίστευαν μαζί. Ἀλλὰ ἴσως δὲν ὑπῆρχε οὔτ' ἕνας βέβαιος πὼς θὰ ξημερωνόταν ζωντανός...

Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος,—δὲν τὸ κρύβω,— εἶχα μέσα μου ἕνα φόβο, μιὰ ἀμφιβολία. Πῆγα στὸ θέατρο, ὅπως πήγαινα κάθε βράδυ τότε, ἀλλὰ τὸ βρῆκα σχεδὸν ἄδειο. Ἡ παράσταση ἔγινε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ διασκεδάσῃ κανένα. Βγαίνοντας κατὰ τὰ μεσάνυχτα, εἶδα ὅλο ἐκεῖνον τὸν κόσμο ποὺ διευθυνόταν πρὸς τὸ Ζάππειο. Τὸν ἀκολούθησα, εἶδα λίγο τὸ παράξενο θέαμα τῶν «μελλοθανάτων» στὴν πλατεῖα καί, ἀπὸ ἔρημους πιὰ δρόμους, γύρισα σιγὰ-σιγὰ στὸ σπίτι μου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ κοιμηθῶ ! Μοῦ εἶχε μεταδοθεῖ ἡ ἀγωνία τοῦ κόσμου. Ἦταν λοιπὸν παλαβοί, συλλογιζόμουν, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ περίμεναν τὸ θάνατο στὸ Ζάππειο ; Τὸ ξεσήκωμά τους, τὸ γενικὸ ἐκεῖνο κι' ἀπαραδειγμάτιστο ὡς τότε ξεσήκωμα, δὲν μπορεῖ νἄταν ἀπὸ ἔνστικτο, ἀπὸ προαίσθημα ;..

Ἀλλὰ ἡ νύχτα πέρασε χωρὶς νὰ συμβῇ τὸ παραμικρό. Ἄ, μὲ τί ἀνακούφιση, κατὰ τὰ ξημερώματα, ἄκουσα τὸ πλῆθος νὰ γυρίζει μὲ γέλια καὶ τραγούδια ! Κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά μου ἕνας ἀστεῖος ἐφώναζε σὰν ἐφημεριδοπώλης : «Τὸ ἔκτακτον παράαρτημα κι' ἡ καταστροφὴ τοῦ Μενιδίου ἀπὸ τὸν κομήηηηη ! !» Φόβο ποὺ θὰ τὸν εἶχε πάρει κι' αὐτὸς κι' ἐξεθύμαινε τώρα μὲ φωνές !.. Μὰ καὶ μένα μοῦ ἐρχόταν νὰ ξεφωνίσω, νὰ γελάσω, νὰ πηδήξω. Μοῦ φαινόταν σὰ νἄχα γλυτώσει πραγματικῶς ἀπὸ μιὰ καταστροφή... ποὺ δὲν ἔγινε ποτε.

Γιατί οἱ λογαριασμοὶ τῶν ἀστρονόμων εἶχαν γίνει χωρὶς τὸν ξενοδόχο,

ΑΝΕΜΟΥ ΠΕΡΑΣΜΑ

Τ' αὐτιά μου, γύρωθέ μου,
ζαλίζεις, βορεινὸ
βούϊσμα γλυκὸ τοῦ ἀνέμου
καὶ μεσημεριανό.

Φτερὰ τὸ πέρασμά σου
δὲν ἔχει—κι' ὦς φυσᾶ·
κι' εἶναι τὰ νοήματά σου
δεμένα καὶ μισά...

Μελτέμια, μεριμνία...
θυμοῦμαι,—ὦ, μὰ γιατί !
ποιὰν εὔθυμην δρμήνεια
μοῦ λέγατε στ' αὐτί.

Σᾶς εἶχα συντροφιά μου
στὶς ἀκροθαλασσιές,
καὶ στὰ γυρίσματά μου
ἀπὸ τὶς μοναξιές.

Κι' οἱ ἀφροντισιές μου οἱ ἴδιες
φυσώντας δροσερές,
μ' ἐξάλιζαν μ' ἐλπίδες
καὶ μὲ παρηγορίες...

Τώρα, ἄλλο δὲν μοῦ ἀξίζει,
παρὰ νὰ μοῦ μιλεῖ
ὁ θρὸς ποὺ ψυχαλίζει
τοὺς σπόρους, στὴν ἀβλή.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

—δηλαδὴ τὸν κομῆτη : Ἀντὶ νὰ συντρίψῃ τὴ Γῆ, αὐτὸς κόπηκε στὰ δυὸ περνώντας. Καὶ τὴν ἄλλη νύχτα τὸν εἴδαμε νὰ φεύγει μὲ δυὸ οὐρὲς ἀντὶ μὲ μιά. Ἡ τρομερὴ σύγκρουση εἶχε γίνει, βλέπετε, χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ εἴδηση ἡ Γῆ. Τόσο ἀραιή, τόσο ἄυλη, τόσο ἀκίνδυνη ἦταν ἡ «ὕλη» τῆς οὐρᾶς τοῦ κομήτη ἐκείνου. Καὶ τὰ περίφημα «δηλητηριώδη ἀέρια» ποὺ ἔβρισκαν οἱ ἀστρονόμοι μὲ τὸ φασματοσκόπιο, δὲν ἀνακατεύθηκαν μὲ τὴν ἀτμοσφαῖρα τῆς Γῆς, ἢ κι' ἂν ἀνακατεύθηκον, ἦταν σὲ τόσο μικρὴ ἀναλογία, ποὺ δὲν τὴν ἀλλοίωσαν καθόλου.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλαση» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μά, ἡ γυναίκα αὐτή... εἶσαι σύ, δυστυχισμένη! φώναξε ἀκράτητος ὁ Τζάκ. Ξεχνᾷς λοιπὸν πὼς σὲ χτύπησε; Κι' ἤθελε, φεύγοντας, νὰ τοῦ πῇς καὶ ἀντίο;

—Ἀδιάφορο! ἀποκρίθηκε κοκκινίζοντας ἡ Ἴδα. Ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι πὼς μὲ κακομεταχειριζόταν, μ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ εἶναι μιὰ φιλολογικὴ κορυφὴ τῆς Γαλλίας. Ἄλλο τὸ ἕνα, ἄλλο τὸ ἄλλο. Αὔριο-μεθαύριο, καθένας θὰ λέῃ μὲ περηφάνεια: Τὸν ἐγνώρισα... πήγαινα στὸ σπίτι του... ἔτρωγα στὸ τραπέζι του...

Ὁ Τζὰκ σώπασε. Ἀπὸ μέσα του ὅμως εἶπε: «Τὸ νοῦ μας!.. Ὁ ἐχθρὸς πλησιάζει...»

Κι' ὁ κακόμοιρος δὲν γελιόταν.

Γιατί, πραγματικῶς, ὁ Νταρζαντὸν ἤθελε τώρα πάλι τὴ γυναίκα του. Εἶχε μετανοιώσει γιὰ τὸ κίνημά του ἐκεῖνο καί, μολονότι στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ κρατήσῃ τὴ θέσῃ του, τώρα ποὺ εἶχαν περάσει δυὸ-τρεῖς μῆνες, ἔβλεπε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε χωρὶς τὴν Ἴδα. Ἀληθινὰ τὸ σπίτι του εἶχε παραλύσει καὶ κάθε ἄλλο παρὰ «ζωὴ» ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔκανε μόνος, μὲ τὴν ὑπηρεσία καὶ μὲ τοὺς φίλους του. Ἐπιτέλους εἶχε καταλάβει πὼς τὴ γυναίκα αὐτή, ποὺ μὲ τόση ἀφοσίωση κι' αὐταπάρνηση ἀνεχόταν ὅλες του τὶς ἰδιοτροπίες, τὶς κακίες, καὶ τὸν βοηθοῦσε τόσο στὴν ἐργασία του, καὶ τὸν κοίταζε στὴν ἀρρώστειά του, τὴν ἀγαποῦσε, ὅσο τουλάχιστο μπορεῖ νὰγαπᾷ ἄλλον ἕνας τόσο μεγάλος ἐγωϊστής. Γιατί κι' αὐτοί, καμμιὰ φορά, ἀγαποῦν ἐκείνους ποὺ βασανίζουν.

Τῆς ἔστειλε λοιπὸν ἕνα γράμμα. Ἔπειτα ἔγραψε κι' ἐκεῖνο τὸ μεγάλο ποίημα, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν συγκινήσῃ, τὸ τύπωσε στὸ περιοδικό του κι' ἐπεφόρτισε τὸν Χὶρς καὶ τὸν Λαμπαρσὲντρ νὰ τῆς τὸ πάνε. Ἔτσι προετοίμασε τὸ μεγάλο διάβημα. Καὶ μιὰ μέρα, ντύθηκε, στολίσθηκε, πῆρε ἕν' ἁμάξι καὶ πῆγε ἴσια στὴν ὁδὸν Πανουαγιώ.

Ἀνέβηκε, βρῆκε τὴν πόρτα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει οἱ φίλοι του, καί, χωρὶς νὰ χτυπήσῃ, ἄνοιξε λέγοντας :

— Ἐγὼ εἶμαι !

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο εἶχε σχεδιάσει νὰ προκαταλάβει τὴν Ἴδα, νὰ τὴ συγκινήσῃ καὶ νὰ τὴν πάρῃ μαζί του μὲ τάμάξι ποὺ περίμενε κάτω. Ἀλλ' ἀντὶ τῆς Ἴδας, βρῆκε μπροστά του τὸν Τζὰκ ποὺ, κατὰ σύμπτωση, τόσο κακὴ γιὰ τὸν ἕναν ὅσο καλὴ γιὰ τὸν ἄλλον, δὲν εἶχε πάει τὴ μέρα ἐκείνη στὸ Μηχανουργεῖο, γιατ' εἶχε τὰ γενέθλιά του ὁ διευθυντὴς κι' ἡ φάμπρικα ἦταν κλειστή.

«—Ὁ γάμος μου μὲ τὸν Τζὰκ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ...»

Ὁ Τζὰκ εἶχ' ἐπωφεληθεῖ γιὰ νὰ μελετήσῃ, ἐνῷ ἡ Ἴδα, ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι, πίσω ἀπ' τὸν ξυλότοιχο ποὺ χώριζε τὴν κάμαρα σὲ δυό, ἐρρέμβαζε κατὰ τὴ συνήθειά της καὶ προσπαθοῦσε νὰ πάρει κανένα ὑπνάκο.

Ἀντικρὺ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, οἱ δυὸ ἄντρες κοιτάχθηκαν σαστισμένοι. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ ποιητὴς δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπιβολή. Καὶ πρῶτα - πρῶτα δὲν ἦταν στὸ σπίτι του· ἔπειτα πῶς νὰ μιλήσῃ περιφρονητικὰ στὸν ψηλὸ ἐκεῖνο νέο μὲ τὴν ἔξυπνη καὶ περήφανη φυσιογνωμία, ποὺ εἶχε κάτι κι' ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τῆς μητέρας του ;

— Τί θέλετ' ἐδῶ ; ρώτησε ὁ Τζάκ, ποὺ ἔφραζε μὲ τὸ κορμί του τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας.

Ὁ ἄλλος ἐχλώμιασε καὶ τραύλισε :

— Ἐνόμιζα... μοῦ εἶχαν πεῖ... πὼς ἡ μητέρα σου εἶν' ἐδῶ...

—Ἐδῶ εἶναι, πραγματικῶς. Ἀλλὰ εἶμαι μαζί κι' ἐγὼ καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ τὴν ἰδῆτε...

— Πῶς;.. τὴ γυναῖκα μου;..

— Τὴν ἐχτυπήσατε τὴ γυναῖκα σας καὶ τὴν ἐδιώξατε...

— Καθόλου ! ἐκείνη ἔφυγε...

— Κι' ἔκαμε πολὺ καλά, ἀφοῦ τὴ μεταχειριζόσαστε ἔτσι. Τῆς τὸ ἐπέβαλλε ἡ ἀξιοπρέπειά της.

Λέγοντας αὐτά, ὁ Τζὰκ ἔκαμε δυὸ βήματα μπροστὰ κι' ἀνάγκασε τὸν Νταρζαντὸν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Ἔτσι βρέθηκαν κι' οἱ δυὸ στὸ διάδρομο. Ἐκεῖ, παίρνοντας μὲ μιὰ μεγάλη προσπάθεια τὸ συνηθισμένο του θεατρικὸ ὕφος, ὁ ποιητὴς εἶπε :

— Τζάκ, ἀπὸ πολὺν καιρὸ ὑπάρχει μεταξύ μας μιὰ παρεξήγηση. Ἀλλὰ τώρα ποὺ εἶσαι πιὰ μεγάλος καὶ σοβαρός, ἡ παρεξήγηση αὐτὴ πρέπει νὰ λείψῃ. Σοῦ τείνω λοιπὸν τὸ χέρι μου, ἕνα τίμιο χέρι...

—Περιττό! τὸν ἔκοψε ὁ Τζὰκ σηκώνοντας τοὺς ὤμους. Δὲν βλέπω τί λόγο ἔχει αὐτὴ ἡ κωμωδία. Μὲ μισῆτε καὶ σᾶς μισῶ!

—Ὤ! φώναξε ὁ Νταρζαντόν, μ' ἀπὸ πότε λοιπὸν εἴμαστε τόσο ἐχθροί;

—Ἀπὸ τότε ποὺ γνωριστήκαμε, ἀποκρίθηκε σταθερὰ ὁ Τζάκ. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε πόσα μοῦ ἐκάματε, ὅπως δὲν τὰ ξεχνῶ κι' ἐγώ, ποὺ τὰ ξέρω ὅλα!

— Ὤ, Τζάκ ! τί κακὸ σοῦ ἔκαμα ἐγώ ;.. Ἐπειδὴ μιὰ φορὰ σὲ ὑποχρέωσα νὰ ἐργασθῆς ;.. Ἀλλά, καθὼς σοῦ εἶπα καὶ τότε, ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μυθιστόρημα...

— Ἂς τἀφήσουμε τώρ' αὐτά... Τὸ μόνο ποὺ θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ πῆτε, εἶναι τί ἐπεμβαίνω ἐγώ, ὅταν ἐσεῖς θέλετε νὰ πάρετε πίσω τὴ γυναῖκα σας. Ναί, ἀναγνωρίζω τὸ δικαίωμά σας, ἀλλ' ἐπεμβαίνω γιατί ἡ γυναίκα σας ἔτυχε νὰ εἶναι μητέρα μου καὶ τὴν ἀγαπῶ. Λοιπὸν δὲν θὰ σᾶς τὴν ἀφήσω. Γιατί τὴν κακομεταχειρίζεσθε, τὴ βασανίζετε, τὴν τυραννεῖτε... Ἔχετε δίκιο, ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μυθιστόρημα. Ἀπεναντίας εἶν' ἕνας σκληρὸς κι' ἀκατάπαυτος ἀγώνας. Αὐτὸν ἀγωνίζομαι τώρα κι' ἐγώ, τὸν ἀγώνα τῆς ζωῆς, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μάφήσετε ἥσυχο, νἀφήσετε ἥσυχη καὶ τὴ μητέρα μου. Στὸ ἑξῆς θὰ ζήσῃ μαζί μου ὅπως ζῇ. Χαίρετε!

— Μά... ἀγαπητέ μου Τζάκ, μὲ παρεξηγεῖς... Ἐγὼ δὲν ἦλθα νὰ σοῦ πάρω τὴ μητέρα σου, ἂν δὲν θέλῃ... Ἦλθα μόνο καὶ μόνο νὰ ἰδῶ μήπως

ἡ γυναίκα μου χρειάζεται τίποτα.

— Εὐχαριστοῦμε πολύ. Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ κανένα. Μὲ τὴν ἐργασία μου, ζοῦμε πολὺ καλὰ κι' οἱ δυό.

— Πολὺ περήφανος μοῦ ἔγινες, κύριε Τζάκ. Ἄλλη φορὰ δὲν σὲ ἤξερα τόσο...

— Ναί, ἔγινα πολὺ περήφανος. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ προσθέσετε οὔτε μιὰ λέξη. Φθάνει, κύριε. Φύγετε !

Ἡ στάση τοῦ Τζὰκ ἦταν τόσο ἀποφασιστική, τόσο προκλητική, ὥστε ὁ ποιητὴς τὰ χρειάσθηκε καί, χωρὶς ἄλλη λέξη, πῆγε ὣς τὴ σκάλα καὶ κατέβηκε. Ὁ Τζάκ, ἅμα τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ, μπῆκε στὴν κάμαρα. Καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὴ μητέρα του, ποὺ τὸν περίμενε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα χλωμὴ καὶ δακρυσμένη.

— Ἤμουν ἐδῶ καὶ τἄκουσα ὅλα, τοῦ εἶπε.

Τὴ λυπήθηκε :

— Ἐδῶ κοντὰ θἆναι ἀκόμα· θέλεις νὰ τρέξω νὰ τὸν φωνάξω ;

— Ὄχι !

Καὶ ἀγκαλιάζοντάς τον μὲ μητρικὴ παραφορά, εἶπε :

— Ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ τὸν ἔδιωξες. Δὲν γυρίζω πιὰ μαζύ του. Θὰ μείνω γιὰ πάντα μητέρα σου !

(Ἀκολουθεῖ).

ΣΤΟ ΛΙΒΑΔΙ

Θέρισαν τὰ σανά, ἐκεῖ πέρα-πέρα στὸ λιβάδι, στὴν ἀκροδασιά· μεγάλη γιορτή! Ἡ μαμμὰ προσκάλεσε τοὺς μικροὺς φίλους τῆς Λινέττας καὶ τῆς Μιμῆς· θὰ φᾶνε διαλεχτὰ φροῦτα, φρέσκο ἀνθόγαλα καὶ ροδοκόκκινη γαλέττα, κάτω ἀπ' τὴν πιὸ ὡραία θημωνιά, ποὺ γύρω της πετοῦν ὁλημέρα ἕνα πλῆθος πολύχρωμες πεταλοῦδες. Ὅλοι ἔπρεπε νἄναι εὐχαριστημένοι καὶ φρόνιμοι· κι' ὅμως τὴ Μιμὴ τὴν πιάνει μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες της μεγάλες ἰδιοτροπίες: Τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ ξεκινήσουν, ἡ κυρία φωνάζει πὼς θέλει νὰ βάλῃ τὸ κυριακάτικό της καπέλλο· κι' ἐπειδὴ ἡ Νανέττα, ἡ ὑπηρέτριά της, δὲν ἐννοεῖ νὰ τῆς τὸ δώσῃ, ἡ μικρὴ κακιώνει, κλαίει, πεισματώνει.

Ἄξαφνα ἡ μαμμὰ φωνάζει τὴ Νανέττα. Ἡ Μιμὴ—τί χαρά της! —βλέπει πὼς ἡ ντουλάπα ἔχει μείνει ἀνοιχτὴ· διακρίνει μέσα τὸνειρευτό της καπέλλο, τὸ ἁρπάζει, τὸ φορεῖ στὸ ξανθόμαλλο κεφαλάκι της καὶ τρέχει νὰ φτάσῃ τὴ χαρούμενη παρέα ποὺ ἔχει ξεκινήσει κιόλα γιὰ τὸ λιβάδι, ὁδηγούμενη ἀπὸ τὴ Λινέττα, τὴν ἀδελφή τῆς Μιμῆς, δυὸ χρόνια μεγαλύτερή της.

Ἡ Λινέττα, ποὺ εἶναι τώρα πιὰ ἕνα πολὺ φρόνιμο κοριτσάκι, δοκιμάζει νὰ τὴ μαλώσῃ :

— Ἀ, τί ἄσχημο ποὺ εἶναι, Μιμή, νὰ μὴν ἀκούῃ κανεὶς τὴ μαμμάκα του! Ξέρεις καλὰ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ βάλῃς αὐτὸ τὸ καπέλλο γιὰ νἀρθῇς νὰ παίξῃς στὰ χωράφια.

— Δὲν θὰ μάθουν τίποτα. Ἐσὺ βέβαια δὲν θὰ τὸ πῇς.

— Ὄχι βέβαια, ἐγὼ δὲν θὰ τὸ πῶ, γιατί εἶναι κακὸ νὰ μαρτυρᾷ κανεὶς τὸν ἄλλο. Νὰ ἰδῇς ὅμως ποὺ ἡ μαμμὰ πάλι θὰ τὸ μάθῃ καὶ θὰ τιμωρηθῇς. Ἔτσι τελειώνονν πάντα οἱ κακοκεφαλιές.

***

Νὰ τώρα τὸ λιβάδι, κατάξερο καὶ κατάξανθο, ποὺ καθὼς τὄχουν θερίσει, μοιάζει σὰ βούρτσα. Μόνο ἐδῶ κι' ἐκεῖ βλέπεις μερικὰ δύστυχα λουλούδια ποὺ τὰ πῆρε τὸ δρεπάνι, σκορπισμένα ἀπάνω στὴ μυτερὴ καλαμιά, ἰσχνὰ καὶ μαραμένα, μὲ ζαρωμένα τὰ φυλλαράκια τους.

Ὤ! Θέ μου! τί συμφορά!» (Σελ. 275, στ. γ')

Πιάστηκαν νὰ χορέψουν συρτό· κι' ἐπειδὴ ὁ κύριος Μπεμπὲς μπερδευόταν στὰ πόδια ὁλονῶν, ἡ Λινέττα τὸν ἔστησε στὴν κορφὴ τῆς θημωνιᾶς καὶ τὸν διόρισε ἐπόπτη τῶν παιχνιδιῶν.

Ἂν ἡ ὑψηλὴ θέσῃ ποὺ κατέχει, χαροποιεῖ ἢ δυσαρεστεῖ τὸ χαριτωμένο ἀγοράκι, θἆταν κάπως δύσκολο νὰ τὸ μάθουμε· τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ὁ μικρὸς κοιτάζει μὲ μιὰ παράξενη ἐπιμονὴ πρὸς τὸ μέρος, ἀπ' ὅπου θἀρχόταν ἡ Ντουντοῦ νὰ τὸν πάρει, καὶ πὼς ἡ ἀνήσυχη στάσῃ του μαρτυρεῖ τὸ φόβο ἐπικειμένου κατρακυλίσματος.

Ἀπὸ κάτω του χορεύουν, χορεύουν τρελά. Ἀλλὰ τί κακὸς χωρατατζῆς ὁ ἄνεμος! Ἕνα δυνατότερο φύσημά του ἁρπάζει ξαφνικὰ τὼραῖο κυριακάτικο καπέλλο μὲ τὶς ἄσπιλες κορδέλλες του, καὶ τὸ σπρώχνει στριφογυρίζοντάς το πρὸς ἕνα πολὺ ἐπικίνδυνο σημεῖο: εἶν' ἕνας ἀπαίσιος σκοῦρος σβῶλος, ποὺ τὸν ἄφησε κεῖ-χάμω τὸ πρωὶ μιὰ ἀγελάδα. Πίφ! φρίκη!

Ἡ Μιμὴ τρέχει μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν της νὰ τὸ φθάσῃ, νὰ τὸ πιάσῃ, νὰ τὸ σώσῃ. Ἀλλὰ ποῦ! Τὸ καπέλλο τρέχει σὰ δαιμονισμένο. Ὡστόσο μιὰ στιγμή, πέφτει λιγάκι ὁ ἄνεμος... καί...

Ὤ, Θέ μου! τί συμφορά! Μὲ τὸ πέσιμο τοῦ ἀνέμου, πέφτει καὶ τὸ καπέλλο ἴσα-ἴσα ἀπάνω σ' ἐκεῖνον τὸν ἀπαίσιο σκοῦρο σβῶλο. Τὴν ἴδιά στιγμὴ κατρακυλᾷ ὥς ἐκεῖ ἀπ' τὴ θυμωνιὰ κι' ὁ ἐπόπτης τῶν παιχνιδιῶν καὶ τὸ ζουλᾷ μ' ὅλο του τὸ βάρος. Κι' ὁ μὲν μικρὸς δὲν παθαίνει τίποτα. Τὸ καπέλλο ὅμως;.. Βρωμίζεται ἐλεεινά, γίνεται χάλια. Καὶ ψάθα, καὶ κορδέλλες, κι' ὅλα!..

Ὤ, τὰ κλάμματα τῆς Μιμῆς!

Μπορεῖ τώρα νὰ μὴ μάθῃ τὴν κακοκεφαλιά της ἡ μαμμὰ καὶ νὰ μὴ τὴν τιμωρήσῃ ποὺ ἔδαλε τὸ καλό της καπέλλο στὰ χωράφια ;

— Δὲν σοῦ τὄλεγα ; τῆς εἶπε ἡ Λινέττα. Καλὰ νὰ πάθῃς τώρα....

***

Καὶ πραγματικῶς, ἡ τιμωρία της ἦταν πολὺ αὐστηρή: Τὴν ἄλλη Κυριακή, ποὺ εἶχαν διασκέδαση στὴ βίλλα, ἡ Μιμὴ ὑποχρεώθηκε νὰ παρουσιασθῇ στοὺς καλεσμένους καὶ νὰ παίξῃ μὲ τἄλλα κοριτσάκια, καπελλωμένη μὲ τὸ «σῶμα τοῦ ἐγκλήματος», ποὺ ὅσο κι' ἂν τὄχαν καθαρίσει, διατηροῦσε ἀκόμη ἀπάνω του τὰ ἴχνη τῆς συμφορᾶς, κι' ἦταν ἀρκετὰ θλιβερό,— μὰ κι' ἀστεῖο,—νὰ βλέπει κανεὶς τὴ λεκασμένη του ψάθα καὶ τὶς ξεθωριασμένες του κορδέλλες.

Ἐλπίζω πὼς στὸ ἑξῆς ἡ Μιμὴ θἀκούει τη μαμμά της καὶ τὴ Νανέττα. Καὶ τῆς τὸ εὔχομαι ὁλόψυχα.

A. de Geriollés) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΠΕΛΑΡΓΟΙ

Ὕστερα πιάνουμε τὴν κουβέντα. Ὁ πελαργὸς εἶναι περίεργος. Μὲ ρωτάει χίλια δυὸ πράματα, θέλει νὰ μάθει ὅλη μου τὴ ζωὴ μὲ τὸ νοῦ καὶ μὲ τὸ στιγμα. Ἔτσι δά, καθώς τὸν βλέπω ν' ἀγωνίζεται νὰ κρατηθῆ μέσ' στὰ δρια τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς κι' ὡστόσο νὰ ἐπιμένῃ νὰ καταλάβῃ «ἀπὸ ποῦ κρατάει ἡ σκούφια μου» γιὰ καλά, συλλογιοῦμαι τὶς κομισμένες γριὲς ποὺ κάθονται τὸ βράδυ στὰ χωριατόσπιτα, μπροστὰ στὴν πόρτα ἢ στὴν αὐλὴ κι' ὅλο ρωτοῦνε κι' ὅλο μαθαίνουν, σὰ νὰ θέλουν νὰ τὰ πάρουν ὅλα μαζί τους στὸν τάφο. Αἴ! φίλε! βλέπεις ἕνα κοτσυφάκι ἐκεῖ δά, ἕνα ἀδύναμο φανταστόπληκτο κοτσυφάκι, τί σὲ νοιάζει γιὰ τὴ ζωή του, τί περίεργο περιμένεις ἀπὸ μιὰ κοτσυφίσια ζωή: γεννήθηκε μιὰ μέρα στὸ δάσος, ψηλὰ σ' ἕνα χοντρὸ κλαδί, ἀπ' ἕνα πατέρα κότσυφα καὶ μιὰ μητέρα κοτσιφίνα· τραγούδησε τὴν ἄνοιξη, ἔτσι, ὁλότελα χωρὶς σκοπό, γιατὶ ἔννοιωθε ἕνα μικρὸ ξυλαράκι στὸ λαιμουδάκι του νὰ τὸ ἀναγκάζῃ νὰ τραγουδήσῃ, νὰ ἔτσι δά, ὅπως ἐσύ, κύριο λελέκι, χτυπᾷς τὸ ράμφος σου σὰν παλιοσάνιδο καὶ κάθε ποὺ πιάνεις καμμιὰ σκνίπα, ξεφωνίζεις ἀπὸ εὐχαρίστηση καὶ κάνεις: τὰκ-τὰκ-τάκ. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ὕστερα ἔφυγε, θέλησε νὰ γνωρίσῃ τὸν κόσμο, νὰ γίνῃ σοφὸ καὶ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ κι' αὐτὸ τὸ κακόμοιρο, βρέθηκε μπροστὰ στὴν ἀξιοπερίεργη ἀφεντιά σου...

* * *

Ὡστόσο ὁ πελαργὸς μοῦ φέρθηκε σὰν τέλειος τζέντλεμαν. Μὲ προσκάλεσε νὰ φᾶμε μαζί, μοῦ σύστησε ὅλη του τὴν οἰκογένεια, μ' ἀνέβασε ψηλὰ στὴν καπνοδόχο νὰ δῶ τὸν ἀνοιχτὸν ὁρίζοντα καὶ τὴν ὁμορφη θέα καὶ μοῦ μίλησε μὲ συγκρατημένη καυχησιάρικη ἀλάθεση γιὰ τὸν τόπο του, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ ποὺ δὲν πειράζουν τὰ πουλιὰ ποτέ, γιὰ τὸ νοικοκυριό του, γιὰ τὴν ἀφθονία ποὺ εἶχαν στὰ τρόφιμα. Τὸ βρῆκε πολὺ ποιητικὸ ποὺ τοῦ εἶπα, πὼς στὴν ἀνάγκη καὶ μιὰ στάλα δροσιᾶς μοῦ ἀρκεῖ γιὰ φαΐ. Ἀνοιξε τὰ φτερά του, ἔκανε κάναδυο ἀνάποδους γύρους στὸν ἀέρα καὶ μοῦ ἔφερε μιὰ μύγα στὸ ράμφος του: ὅσο καὶ νὰ μοῦκανε κάμποση ἀηδία νὰ φάω στὰ καλὰ καθούμενα μιὰ πρόστυχη μύγα, δὲ μπόρεσα νὰ μὴ δεχτῶ τὴν εὐγενική του φιλοφρόνηση. Ὕστερα μοῦ ἔφερε μιὰ σκνίπα κι' ἕνα κουνούπι. Τάφαγα κι' αὐτά. Ἡ καρδιά μου ἔλυωνε γιὰ κάμμιὰ ρόγα σταφύλι: μακάρι νἄδινε ὁ Θεὸς νὰ βρισκόμουν σὲ κανένα καρπωμένο ἀμπέλι τὴν ὥρα αὐτή· μὰ τὰ ταξίδια ἔχουν τὶς δυσκολίες τους κι' ὅταν γίνονται σ' ἄγνωστους τόπους, θέλουν μὲ τὸ καντάρι τὴν ὑπομονή. Αὐτὸ στοχάστηκα καὶ δὲν ἔβγαλα τμιμουδιά. Σιγὰ-σιγὰ νυχτώνει. Οἱ πελαργοὶ μαζεύονται πάνου στὴν καπνοδόχο, ὅλοι ὀρθοί, στηριγμένοι στό 'να τους πόδι, καὶ μὲ προσκαλοῦνε νὰ κοιμηθοῦμε μαζί. — Ἀ! Παρακαλῶ, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ ἐνοχληθῆτε· θὰ πάω καλύτερα σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ κλαδί. Σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλή σας καρδιά, εἴστε σπάνια πουλιά, δίχως ἄλλο, μὰ θὰ φωλιάσω σ' ἐκεῖνο δά τὸ κλαδί· δὲ θᾶμαι μακριά, ἀντίκρυ σας θᾶμαι, νά, ἐκεῖ δά. — Τὴν ἴδια στιγμὴ συλλογιοῦμαι ἀπὸ μέσα μου: Κοτσυφάκι μου, τὰ μάτια σου τέσσερα· ἡ θέση σου δὲν εἶναι ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴ λυκοφαμελιά. Τί γυρεύεις, καμμιὰ φορά. Δὲ σοῦ λέω, εἶναι φίλοι σου, σοῦ φέρθηκαν μ' εὐγένεια, σὲ περιποιήθηκαν μ' ὅλη τους τὴν καρδιά. Μὰ πάλι ἔχουν μιὰ μύτη μισὸ χιλιόμετρο κι' οἱ μύγες ποὺ θἄτρωγαν αὐτοί, βρίσκονται στὴ βική σου τὴν κοιλιά...

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φιλοξενία τους, τοὺς καληνυχτίζω μ' ὅλο τὸ τάκτ ποὺ ξεχωρίζει μέσα σ' ὅλα τὰ πουλιὰ τὴ γενιά μας, καὶ πηδάω στ' ἀντικρυνὸ κλαδί· βρίσκω μιὰν ἄκρη σὰ μπαλκονάκι καὶ ξαναρχίζω νὰ κουβεντιάζω μαζί τους. Οὔτε νύστα, οὔτε τίποτα. Τοὺς ἔχει πιάσει τρομερὴ φλυαρία καὶ καθὼς μιλοῦνε ὅλοι μαζί, νομίζει κανεὶς πὼς σπᾶνε κασόνια. Μοῦ λένε, μοῦ λένε τόσα πράματα. Νοιώθω κάθε ποὺ ἀνοίγουν τὸ ράμφος τους πὼς γίνομαι ὅλο καὶ σοφώτερος: πόσα πράματα θἄχω νὰ διηγοῦμαι στὸ δάσος ἅμα γυρίσω καμμιὰ φορά. Δὲν ξέρω τί θὰ μοῦ τύχει ἀκόμα στὸ δρόμο μου. Μὰ τοῦτο τὸ περιστατικὸ μὲ τοὺς πελαργοὺς μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο. Ἄλλος κόσμος, — χάνει τὸ μυαλό του κανείς.

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ

ΧΙΑΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΚΡΕΜΑΛΑ ΤΟΥ ΜΠΕΡΤΟΛΔΟΥ

Μιὰ φορά, ὁ γελωτοποιὸς αὐτὸς τῆς Αὐλῆς ἔπαιξε ἄσχημο παιχνίδι στὸ βασιλιά του, ποὺ θύμωσε καὶ πρόσταξε νὰ τὸν κρεμάσουν.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ Μπερτόλδος, νὰ κρεμαστῶ. Ἀλλὰ θὰ ζητήσω μιὰ τελευταία χάρη.

— Λέγε.

— Νὰ διαλέξω μονάχος μου τὸ δέντρο ποὺ θὰ μὲ κρέμασουν.

— Τόσο μόνο; Νὰ σοῦ γίνῃ!

Ὁ Μπερτόλδος τότε, μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ βασιλιᾶ, γύρισε ὅλα τὰ δάση τῆς Ἰταλίας· ἀλλά, — ἐννοεῖται, — πουθενὰ δὲν βρῆκε δέντρο κατάλληλο γιὰ νὰ κρεμασθῆ. Κι' ὁ βασιλιάς, ποὺ στὸ ἀναμεταξὺ τοῦ εἶχε περάσει κι' ὁ θυμός, τοῦ χάρισε τὴ ζωή.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Σὲν φίλο μου Ἀνδρέα Νόβακ.

«Ὅπου ἀκοῦς πολλὰ κεράσια, κράτα καὶ μικρὸ καλάθι» λέει μιὰ παροιμία. Γιαυτὸ δὲν ἔπρεπε νἄχῃ κανεὶς μεγάλες ἀπαιτήσεις ἀπ' τὸν «Ὅμιλο τῶν Νεμρώδ» ποὺ, παρ' ὅλο τὸ πομπῶδες ὀνομά του, ἀριθμοῦσε, μεταξὺ τῶν κυριωτέρων μελῶν του, ὅσους δὲν εἶχαν ἰδέαν κυνηγίου. Πρόεδρος τοῦ Ὁμίλου ἦταν ὁ φίλος μας Ἀλέκος, ὁ παλιὸς «χί - σὺν - ψῖ» (*) ποὺ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν εἶχε ἀκόμα κατασκευάσει τὴ «Δούσῃ». Ἰδιοκτήτης μιᾶς ἔξοχης καραμπίνας Βίντσεστερ, σχεδίαζε, θεωρητικῶς, τὰ μεγαλύτερα κυνήγια ποὺ μποροῦσε νὰ ἐπινοήσῃ ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου, ὁπλισμένος μέ.. μιὰ στίβα τόμων ποὺ μιλοῦσαν γιὰ κυνήγι.

Ἐπίσης μέλος ἦταν κι' ὁ Ἀντωνάκης (**), ὁ χοντρός, ὁ μόνος ποὺ εἶχε ἀποκτήσει μιὰ ***πρακτική*** φήμη, πληγώνοντας βαρειά, μιὰ νύχτα, τὸ γάϊδαρο τοῦ κὺρ - Νικολῆ, ἀντὶ τοῦ ἀηδονιοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε ἀρχικῶς σημαδέψει. Κάτοχος ἑνὸς δίκανου, μάρκας Σαὶντ Ἐτιέν, εἶχε εἰδικοποιηθῆ, μὲ τὸ πρῶτο του κατόρθωμα, στὰ βκρειὰ κυνήγια.

Ἄλλα μέλη ἦταν: ὁ Χουανίτος, — τὸ ἰσπανικὸ ὀνομά του χρωστοῦσε στὴ Σεβιλιάνα παραμάνα του — ποὺ εἶχε φάει ὅλα του τὰ χρόνια σπουδάζοντας ἠλεκτρολόγος στὴν Ἑλβετία· ἦταν ὁπλισμένος μ' ἕνα ἐλαφρὸ ὅπλο πεπιεσμένου ἀέρος, σχεδὸν ὁλωσδιόλου ἀκίνδυνο, τόσο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅσο καὶ γιὰ τὰ ζῶα. Ὁ Βασιλάκης (**), ὁ τέλειος τύπος τοῦ χασομέρη, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει, στὴν κληρονομιὰ τοῦ παποῦ του, ἕνα ***ντολμὰ*** (ἐμπροσθογεμὲς) τοῦ 17ου αἰῶνος κι' εἶχε σπεύσει νὰ γραφτῆ στὸν Ὅμιλο. Κι' ὁ Δάνης, ὁ ξάδερφός μου, ποὺ εἶχε ἀγοράσει ***δκαζιὸν*** ἕνα μονόκανο τοῦ 1880, ἀπὸ κάποιον συνταξιοῦχο λαθροθήρα. Καθὼς βλέπετε, τὰ μόνα ἀπαραίτητα προσόντα γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς μέλος, ἦταν ἡ ἰδιοκτησία ἑνὸς ὅπλου, ὁποιασδήποτε μορφῆς.

Τελευταῖος, κατὰ χρονολογία ἐγγραφῆς, ἤμουν ἐγώ, ποὺ τὰ ἐκλεκτά μου ***προσόντα*** — εἶχα ἕνα τρίκανο Μάουζερ ὁλοκαίνουργιο ποὺ ***εἶδα κι' ἔπαθα*** ὥσπου νὰ διδαχθῶ τὸν χειρισμό του, — εἶχαν ἐπιτύχει τὸν διορισμό μου ὡς γραμματέως τοῦ Ὁμίλου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν τὸ εἶχα ἐγκαινιάσει ἀκόμα καὶ περίμενα μὲ κάποια ἀνησυχία τὴ μέρα τοῦ πρώτου μου κυνηγιοῦ. Ὁ Ἀντωνάκης, κυνηγὸς ***μὲ τ' ὄνομα***, μὲ καθησύχαζε καὶ μοῦ ὑποσχόταν θαύματα.., σὰν τὰ δικά του!

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Χουανίτος ἄκουσε δυὸ ψαράδες νὰ μιλοῦν μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸ κυνήγι τοῦ Πολονέζκιοϊ, — ἕνα χωριουδάκι τοῦ Βοσπόρου, κοντὰ στὸ Μπέϊκος. Ἀντὶ νὰ πάμε τόσο μακρυά, ἀποφασίσαμε στὶς ἀρχὲς τοῦ Φεβρουαρίου νὰ ἐκστρατεύσουμε στὴ Χαρταλιμή, ποὺ ἦταν πολὺ πιὸ κοντά, κι' ἀσφαλῶς θὰ εἶχε τὸ ἴδιο κυνήγι ἀφοῦ βρισκόταν, σὰν τὸ Μπέϊκος, στὴν Ἀσιατικὴ ὄχθη.

Εἴχαμε δυὸ σκυλλιά, — τὸν Κάστορα καὶ τὸν Πολυδεύκη, — δίδυμα, πολύτιμον κτῆμα τοῦ Χουανίτου. Εἶχαν ἐξαιρετικὴ ἀνιχνευτικὴ μυρωδιά, ὅταν ἦταν νηστικά. Ὅταν ὅμως ἦταν χορτάτα, τότε ἦταν τελείως ἀδύνατο νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ κυνήγι. Ἔμοιαζαν καταπληκτικὰ τὸ ἕνα μὲ τἄλλο τόσο στὸ ἐξωτερικό, ὅσο καὶ στὰ φυσικὰ προτερήματα ἢ ἐλαττώματα.

Ξεκινήσαμε μιὰ νύχτα ἀπ' τὴν Ἀντιγόνη στὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐν ἀπαρτίᾳ, χωρὶς νὰ ἐξαιρέσουμε τοὺς Διόσκουρους. Εἴχαμε μιὰ βαρκούλα ποὺ μόλις μᾶς χωροῦσε ὅλους μὲ τὰ ἐξαρτήματά μας. Ὁ καιρὸς ἦταν καλός. Δογαριάζαμε σὲ μιάμισυ ὥρα νὰ βρισκόμαστε στὴν Χαρταλιμὴ καὶ νὰ βγοῦμε κυνήγι κατὰ τὶς πέντε, τὰ ξημερώματα, ποὺ εἶναι ἡ καλύτερη ὥρα. Ὁ Ἀντωνάκης μὲ τὸν Βασιλάκη εἶχαν πιάσει τὰ κουπιά. Ἐγὼ ἤμουν στὸ τιμόνι, μὲ δεξιὰ κι' ἀριστερά μου τὸν Χοανίτο καὶ τὸν Δάνη. Στὰ πόδια μου ὁ Ἀλέκος εἶχε ξαπλώσει τὸ μακρὺ σῶμα του καὶ τἀνοικονόμητα κάτω ἄκρα του ἔφθαναν ὡς τὴ σειρὰ τῶν κωπηλατῶν.

Ἡ βάρκα πετοῦσε στὸ νερό, ἂν καὶ δὲν φυσοῦσε καθόλου. Σὲ μιὰ ὥρα εἴχαμε προχωρήσει ἀρκετὰ καὶ φαινόταν καθαρά, στὴ σεληνόφωτη νύχτα, ἡ σιλουέττα τῆς Χαρταλιμῆς, ὅταν συνέβη κάτι ἀπρόοπτον. Ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἡ θάλασσα ***λάδι***, μονομιᾶς ὅλα μαύρισαν γύρω μας κι' ἄρχισε νὰ φυσᾷ ἕνα δαιμονισμένο ***μπουρίνι*** ποὺ παρέσυρε ἀκατάσχετα τὴ βάρκα μας. Οἱ κωπηλάτες ματαιοπονοῦσαν. Ὕστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας πάλη μὲ τὸν ἄνεμο καὶ τὰ κύματα, βρεθήκαμε, χωρὶς κι' ἐμεῖς νὰ ξέρουμε πῶς, στοὺς βράχους τοῦ μικροῦ νησιοῦ τοῦ Μποντουΐ σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' τὸ Παντίχι, ὅπου ἡ βάρκα μας κάθισε κατατσακισμένη. Μόλις προλάβαμε καὶ μεταφέραμε τὰ ἐξαρτήματά μας στὴν ξηρά, χωρὶς νὰ πάθουν καμμιὰ βλάβη. Εἴμαστε ὅμως χωρὶς βάρκα. Τί νὰ κάνουμε γιὰ νὰ περάσουμε ἀντίκρυ;

Τὸ ***μπουρίνι*** δὲν βάσταξε πολύ. Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ οὐρανὸς κ' ἡ θάλασσα γαλήνεψαν. Ξημέρωνε. Ὁ «Ὅμιλος τῶν Νεμρώδ» ἐν σώματι, καθισμένος στὴν παραλία, περίμενε, μὴ ἔχοντας, σὰν τὸν Ἴκαρο, φτερὰ γιὰ νὰ πετάξῃ.

— Φρονῶ, ἄρχισε ἱεραρχικῶς ὁ πρόεδρος, ὅτι τὸ κυνήγι μας πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ δῶ. Ἐν ἀνάγκῃ δὲν πηγαίνουμε ὡς τὴ Χαρταλιμή. Ὑπάρχουν θαυμάσια κουνέλια, μὲ τὸ τσουδάλι, ἄφθονα...

— Κουνέλια! μουρμούρισε περιφρονητικὰ ὁ Ἀντωνάκης. Καὶ τί κουνέλια, τόσα - δά, μικροσκοπικά, σὰν ἀνήλικά ποντικάκια, σὰν ποντικάκια τοῦ γάλακτος!

— Ἐνῶ στὴ Χαρταλιμή, θὰ βροῦμε ὅτι θέλουμε, πρόσθεσε ὁ Δένης. Λαπάνω στὸ ***τρεχαντῆρι***. Ἄρχισε νὰ φυσᾷ ἕνα δροσερὸ λεβαντάκι. Μὲ πρύμα τὸν ἄνεμο, ὅστερ ἀπὸ μιάμισυ ὥρα φτάσαμε στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ μας. Πρωτοῦ ὅμως ἐγκαταλείψουμε τὸ σωτήριο πλοῖο, ἔπρεπε νὰ πάρουμε κάποια ἀπόφαση.

— Τέτοια ὥρα οὔτε πρέπει νὰ σκεφθοῦμε γιὰ κυνήγι, εἶπε ὁ Χουανίτος. Πᾶμε νὰ μείνουμε σὲ κανένα πανδοχεῖο τοῦ χωριοῦ, ὥσπου νὰ ξημερώσῃ ἡ αὐριανή, καὶ τότε ξεκινᾶμε...

Ἡ πρότασίς του ἔγινε δεκτὴ παμψηφεί. Πατήσαμε στὴ στεριά. Ἡ Χαρταλιμή, ψαράδικο χωριουδάκι μὲ μετριμένους κατοίκους, εἶναι ξακουστὴ γιὰ τὰ ὡραῖα μῆλα της. Ἐκείνη ὅμως τὴ χρονιά, φαίνεται πὼς ἦταν «ἀποτυχία φρούτων» γιατὶ ὅσοι ἰθαγενεῖς μᾶς πλησίασαν εἶχαν ***ξυνισμένα*** μοῦτρα. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μᾶς πρότειναν νὰ πάρουμε ὑπηρέτριες... τὰ κορίτσια τους!

— Στὸ γυρισμό μας, ἂν ἀνοίξουμε ποτὲ κανένα μεσιτικὸ γραφεῖο θὰ σᾶς εἰδοποιήσουμε... εἶπε σοβαρότατα ὁ Ἀλέκος ποὺ ἔκανε καὶ πνεῦμα ὅταν δὲν εἶχε νὰ κάνῃ τίποτ' ἄλλο.

Στὸ μοναδικὸ πανδοχεῖο τοῦ χωριοῦ, ἀφοῦ πρῶτα παραγγείλαμε ἕνα λουκούλλειο γεῦμα τοῦ ὁποίου τὸ ***μενοῦ*** συνέταξε ὁ Ἀντωνάκης, ξαπλώσαμε λίγο γιὰ νὰ ξεκουρασταῦμε ἀπ' τὶς συγκινήσεις καὶ τὴν κούραση μας. Κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν ἤξερε τὸν τόπο, γιατὶ δὲν μᾶς εἶχε τύχει εὐκαιρία νὰ ξαναρθοῦμε. Νιώθαμε λοιπὸν μιὰ ἱκανοποίηση ἀνακατεμένη μὲ πολλὴ περηφάνεια, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ δοξαστοῦμε κυνηγώντας ἐλέφαντες καὶ τίγρεις μέσα σὲ παρθένα δάση.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

(*) Βλέπε: ***Παυάγιο τῆς «Δούσης»***, τοῦ ἰδίου συγγραφέως.

(**) Βλέπε: ***Διακοπές***, τοῦ ἰδίου συγγραφέως.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΘΕΟΔΟΡΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ *(Κυματίζουσα Κυανόλευκος, Ψυφιδεύς)*, Πειραιεύς, Α' Βραβεῖον Δημοψηφίσματος τῶν Ψευδωνύμων, τοῦ 1921 καὶ Γ' τοῦ 1920. — 2. ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΛΧΟΣ *(Ἀρχηνὸς τῆς Φυλῆς)*, Πειραιεύς. Γ' Βραβεῖον τοῦ Δημοψηφίσματος τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1920 — 3. ΙΟΥΛΙΑ ΑΓΑΛΛΙΔΟΥ, *(Πικρὴ Σκλαβιά)*, Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον 212ου Διαγων. Αὐξουσῶν καὶ Γ' Δημοψ. τοῦ 1923.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΚΕΔΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΙΣΣΟΣ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 60]

— Τί κάνεις ἐκεῖ ; εἶπε μιὰ μέρα ὁ πελώριος κέδρος στὸν κισσό. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς προσπαθεῖς νὰ κολλήσῃς εἰς τὰ κλαδιά μου, γιὰ νὰ σηκωθῇς ἴσαμε τὴν κορφή μου. Δὲν ξέρεις λοιπὸν πῶς εἶμαι ὁ βασιλιὰς τῶν δένδρων, πῶς τὸ κεφάλι μου ἐγγίζει τὸν οὐρανό; Μακρυὰ ἁπλώνεται ὁ αἰώνιος ἥσκιος μου καὶ ἀπὸ κάτω ἔρχονται νὰ ξεκουρασθοῦν τὰ κοπάδια καὶ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπ' τὸν ἥλιο· μιὰ μικρὴ βρυσούλα πηδάει στὰ πόδια μου καὶ τὰ δυνατὰ κλαδιά μου βαστάνε τὶς φωλιὲς ἀπὸ τοὺς γύπες. Κι' ἐσύ, φτωχό μου φυτό, ἐγκατάλειψε αὐτὴ σου τὴν προσπάθεια καὶ μεῖνε στὴ σκόνη ποὺ γεννήθηκες.

Ὁ κισσὸς δὲν ἔχασε τὸν καιρό του νὰ πλατυνθῇ. Προσκολλᾶται στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου καὶ λίγο-λίγο ἀνεβαίνει. Φτάνει ἐπιτέλους στὴν κορφή, κι' ἕνα ἀπὸ τὰ κλαδιά του ἀφήνει τὴν ἀδύναμη κορφή του πιὸ ψηλὰ ἀκόμα, ξεσπερνᾷ καὶ δεσπόζει τώρα τὸν συγχισμένο κέδρο. Τότε μὲ μιὰ φωνὴ γλυκειὰ εἶπε κι' ὁ κισσός :

—Τώρα ποὺ μὲ βλέπεις, κέδρε, μάθε νὰ μὴν περιφρονεῖς κανένα.

(Μετάφραση) *Φωτιὰ*

ΣΤΟ ΨΗΛΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 33]

Μὲ ξύπνησε ἡ καμπάνα τοῦ Μοναστηριοῦ ποὺ προσκαλοῦσε τοὺς καλόγερους στὴν ἐκκλησία. Ἀνασηκώθηκα στὸ κρεββάτι μου καὶ κάτω ἀπ' τὰδύνατο φῶς τοῦ καντυλιοῦ κοίταξα τὸ ρολογάκι μου· μόλις τέσσερις ὧρες.

Σηκώθηκα σιγὰ-σιγὰ κι' ἄρχισα νὰ ντύνομαι. Δὲν ξέρω ἂν ἄλλη φορὰ θὰ σηκωνόμουνα τόσο πρωΐ. Τότε ὅμως ἦταν ἄλλο ζήτημα. Ἀργὰ χθὲς τὸ βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ 5 ὧρες καβαλλαρία, φθάσαμε σ' αὐτὸ τὸ φημισμένο Ψηλὸ Μοναστήρι, ποὺ χρωστῷ τ' ὄνομά του στὴν ἀψηλὴ θέση ποὺ βρίσκεται χτισμένο. Μὰ καθὼς εἴμαστε κουρασμένοι, ἡ πρώτη μας δουλειὰ ἦταν νὰ ξεκουρασθοῦμε. Ἀλλὰ ὅλο τὸ βράδυ λογοκοιμήκα καὶ τὰ ξημερώματα, μόλις ἄκουσα τὴν καμπάνα βρέθηκα στὸ πόδι.

Βγῆκα ἀπὸ τὸ κελλὶ καὶ βρέθηκα στὴν αὐλή. Στάθηκα ἀναστοχάσιστη. Ἀπὸ μακριὰ ἀκουγόνταν βήματα ποὺ ὅλο κι' ἐρχόνταν πρὸς τὸ μέρος μου. Καὶ σὲ λίγο ἀρκετοὶ καλόγεροι περνοῦσαν ἀπὸ μπρός μου. Μὰ περίεργο! Ἄκουγα τὰ βήματά τους, τοὺς αἰσθανόμουν κοντά μου, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἔβλεπα. Γιατὶ ἕνα θαμπό, ἄσπρο πρᾶγμα, κάτι σὰν πελώριο σεντόνι τοὺς τύλιγε καὶ δὲ μ' ἄφινε νὰ τοὺς δῶ. Ἦταν ἡ ὁμίχλη ποὺ πολὺ συχνὰ σκεπάζει τὸ Ψηλὸ Μοναστήρι. Λὲς καὶ θέλει νὰ τὸ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, νὰ κρύψῃ ἀπὸ βέβηλα μάτια τὸ σπίτι ποὺ κατοικοῦν ἄνθρωποι ἀφιερωμένοι στὸν Ὕψιστο. Καὶ τὸ ντύνει στὰ ὁλάσπρα σὰ νὰ θέλῃ μ' αὐτὸ νὰ θυμίζῃ στοὺς κατοίκους του πῶς ἔτσι λευκὲς καὶ ἄσπιλες πρέπει νὰ διατηροῦν τὶς ψυχές των.

Ἀκολουθώντας τοὺς καλογέρους, ἢ καλλίτερα τὸν κρότο τῶν βημάτων των, βρέθηκα στὴν ἐκκλησιά. Προχώρησα, κάνοντας τὸ σταυρό μου, καὶ κόντεψα τὰ κονίσματα γιὰ νὰ προσκυνήσω. Μιὰ ἡσυχία ἀτέλειωτη βασίλευε καὶ μόνο τὰ θεϊκὰ λόγια, ἐφθαναν καθαρὰ στ' αὐτιά μου. Μιὰ γαλήνη ἔννοιωσα νὰ μὲ πλημμυρίζει, μιὰ συγκίνηση ποὺ ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχα αἰσθανθεῖ. Καὶ ἀξαφνα, — ἦταν ὅραγε ἀπὸ τὶς γλυκὲς ψαλμῳδίες, ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ τοῦ λιβανιοῦ, μὰ ἀπὸ τὸ χλωμὸ καὶ μυστηριώδεκο φῶς τῶν κεριῶν ; — μοῦ φάνηκε πῶς βρισκόμουνα κοντά, πολὺ κοντὰ στὸν Οὐράνιο Πατέρα μας, πῶς ἂν σήκωνα τὰ μάτια μου στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, θὰ ἔβλεπα τὰ χείλη Ἐκείνης νὰ ψιθυρίζουν μιὰ εὐχὴ καὶ τὰ δάχτυλα τοῦ θεϊκοῦ Παιδιοῦ της νὰ ἑνώνονται γιὰ νὰ εὐλογήσουν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σκυμμένοι εὐλαβικὰ ζητοῦσαν τὸ ἔλεός του.

Καὶ τότε κατάλαβα ποιὰ ἦταν ἐκείνη ἡ δύναμη ποὺ κρατοῦσε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο καὶ τὶς διασκεδάσεις του.

Ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὴ ἐκκλησία εἶχε ξημερώσει γιὸ καλά. Ἡ ὁμίχλη ἄρχισε ν' ἀραιώνῃ κι' ἦταν φανερὸ πῶς σὲ λίγο τὸ Μοναστήρι θὰ λευτερονόταν ἀπὸ τὸ λευκό του μανδύα.

Ἀκούμπησα σ' ἕνα πεζούλι ἀπ' ὅπου, καθὼς μοῦ εἶπε ἕνας καλόγερος, θἄβλεπα σχεδὸν ὅλη τὴ Μυτιλήνη, ὅταν καθάριζε ἡ ἀτμόσφαιρα.

Κι' ἀλήθεια! Στὴν ἀρχὴ θαμπὰ κι' ἀκαθόριστο, μὰ λίγο-λίγο πιὸ καθαρὰ ἄρχισα νὰ διακρίνω, ἀνάμεσα στὴν ὁμίχλη ποὺ ὁλοένα ἀραίωνε, τὸ ὡραιότερο θέαμα ποὺ μπορεῖ νὰ δῇ κανείς :

Στὸ βάθος τὰ βουνὰ τῆς Ἀνατολῆς κι' ἔπειτα ἡ πλατειὰ θάλασσα ποὺ ἀγκαλιάζει τὸ νησὶ ἢ καλύτερα τὸ μεγάλο αὐτὸ πράσινο σύνολο ποὺ παρουσιάζει, καθὼς εἶναι ἔτσι πυκνὰ φυτεμένο. Ἀλλοῦ ἔβλεπε κανεὶς τὸ χτυπητὸ πράσινο τῶν ἀμπελιῶν, ἀλλοῦ τὸ πιὸ σκοῦρο τῶν πεύκων καὶ τῶν βαλανιδιῶν, ἀλλοῦ τὸ λαδὶ ποὺ ἔχουν οἱ ἀναρίθμητες ἐλιές. Γαλάζια θάλασσα τριγυρίζει τὴ Μυτιλήνη, πράσινη θάλασσα βρίσκεται στοὺς κόλπους της, ὅταν ὁ ἀγέρας κουνῷ τὶς κορυφὲς τῶν δένδρων της. Πολλὰ χωριά, μικρὰ ἢ μεγάλα ξεπροβάλλουν ἀνάμεσα στὴν πρασινάδα καὶ τὰ σπιτάκια τά, μοναχιὰ καὶ οἱ ὁλόσπροι ἀνεμόμυλοι ποὺ μόλις φαίνονται μέσ' ἀπ' τὰ δένδρα, κάνουν τὴν ἐντύπωση ἄσπρων λουλουδιῶν σπαρμένων σ' ἕνα ἀπέραντο λιβάδι.

Ξαφνικὰ κουδουνίσματα μὲ τράβηξαν ἀπὸ τὴ γοητεία καὶ μ' ἔκαναν νὰ κοιτάξω πρὸς τὸ μέρος των. Ἦταν τἀρνάκια τοῦ μοναστηριοῦ ποὺ κατέβαιναν πηδώντας στὶς φάχες τοῦ βουνοῦ. Σκορπισμένα ἐδῶ καὶ κεῖ ἔβοσκαν τὸ βελουδένιο χορταράκι μὲ τὴ πρωϊνὴ δροσιά, πρὶν ὁ μεσημεριάτικος ἥλιος τὰ ἀναγκάσει νὰ γυρίσουν στὶς σκιερὲς στάνες των.

Ἐλεύθερο Πουλί

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 45]

Φύσαγε ἀγέρας δυνατός· λὲς κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ συνεπάρῃ μαζύ του ὅλο τὸ χωριό. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκαχτερὸς καὶ μονάχα στὸ νοτιά, κατὰ τὴ μεριὰ τῆς θάλασσας, ἕνα κομμάτι γαλάζιο θύμιζε τὶς παλιὲς λιόλουστες μέρες.

Μὰ ξαφνικὰ τὰ βουνὰ ἄρχισαν νὰ πέρνουν ἕνα σκοῦρο μενεξεδένιο χρῶμα σὰν τὴ καρδούλα τοῦ μικροῦ λουλουδιοῦ, οἱ κορφές τους ὕστερα χάθηκαν στὰ σύννεφα, καὶ τέλος ἡ βροχὴ μὲ τ' ἀσημένια της τέλια σκέπασε ὅλη τὴ πλάση.

Τότες ὁ ἐρημικὸς δρόμος τοῦ σπιτιοῦ μου ζωντάνεψε.

Ἄλλοι μὲ βιαστικὸ βῆμα γυρνοῦσαν στὰ σπίτια τους, ἄλλοι τρέχοντας, ἄλλοι πάλι κουκουλωμένοι στὶς κάπες, σέρνοντας τ' ἀρνιά τους καὶ βλαστημώντας γιὰ τ' ἀργοκίνητο περπάτημά των τραβοῦσαν γιὰ τὸ χωριό. Μονάχα ἕνας ἀπὸ τὴν πόλη, ποὺ τυχαῖα βρέθηκε κι' αὐτὸς στὴν ἐξοχή, περπατοῦσε ράθυμα, κρυμμένος στὸ χοντρὸ παλτό του, κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη του ὀμπρέλλα σὰν χελώνα χωμένη στ' ὄστρακό της.

Σὰν πέρασε ἡ μπόρα, ἄνοιξα τὴν ἐξώπορτα γιὰ νὰ καμαρώσω λίγο τὰ φρεσκοπλυμένα δέντρα, ποὺ σκορποῦσαν, ὅπως τάδερνε ὁ ἄνεμος, τὶς σταλαγματιὲς γύρω. Ἀφήκα τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ ξανακάθησα πλάϊ στὴ φωτιὰ διαβάζοντας. Ξαφνικὰ βλέπω μπροστὰ σ' αὐτὴν ἕνα γάϊδαρο. Ἀποξεχασμένος ἀπὸ τὸν ἀφεντικό του, πῆρε μόνος τὸ δρόμο γιὰ νὰ φυλάξει τὴν προβιά του. Ὥρα πολλή, τὸ ὑπομονητικὸ ζῶο στέκονταν ἀκίνητο, κοιτώντας με μὲ τὴ μισοκοιμισμένη ματιά του.

Δὲν ξέρω πῶς ἤρθαν στὸ νοῦ μου τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ διάφορες γνώμες γιὰ τὴ μετενσάρκωση.

Τότε παραιτῶ τὸ βιβλίο, πλησιάζω τὸν σύντροφο αὐτὸν τῆς φτωχολογιᾶς, καὶ μ' ὅλη τὴ δυδυνατὴ εὐγένεια τοῦ λέω :

—Ὁρίστε, περάστε, παρακαλῶ.

Μὰ κεῖνος οὔτε ὥρισε, οὔτε πέρασε. Ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιὸ περήφανο σόϊ τῶν ὄνων καταγόμενος σήγκαιρα καὶ σοφό, ποιὸς ξέρει ποιὰ μεγάλη ψυχὴ ποὺ κρύβονταν στὸ καταφρονεμένο ζῷο, μοῦδωσε ἕνα σπουδαῖο μάθημα τὴ στιγμὴ ἐκείνη, γυρνώντας μου τὴν πλάτη.

Κι' ἐνῷ τσακιζόμουν ἀκόμα σ' ὑποκλίσεις, τὸ ξύπνο ζῶο, ἀποδίδοντάς μου τὰ ἴσα γιὰ τὴν τόση ὥρα ποὺ τὸν ἀφήκα δίχως φιλοφρόνημα, φεύγει, πάει καὶ πίσω δὲν κοιτάει.

Μαγεμένη Ρεματιὰ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 59]

— Ποῖον χρῶμα προτιμᾶτε ;

Τὸ ρόδινο γιὰ τὰ ὄνειρα καὶ τὸ λευκὸ γιὰ τὴν ψυχή.

Τζοκόντα

— Ποίαν τύχην θεωρεῖτε περισσότερον ἀξιολύπητον ;

Ἐκείνου ποὺ ἠθέλησε ἡ μοῖρα νὰ τυφλώσῃ.

Κρινόλευκη Νεράϊδα

— Ποῖον εἶναι τὸ καλύτερον προτέρημα ;

Καλοσύνη! Ὦ πόσον μὲ αὐτὸ τὸ προτέρημα μπορεῖ νὰ ζήσῃ κανεὶς εὐτυχισμένος!

Λαμπρὲς Ἥλιος

—Ἔχετε φίλους καὶ φίλας εἰλικρινεῖς ;

Ἀλλοίμονο! δύο : τὴν καρδιά μου καὶ τὴ μητέρα μου.

Σκλάβα Βασίλισσα

— Τί θαυμάζετε περισσότερον στὴ φύση ;

Τί νὰ πρωτοθαυμάσω ; Εἶναι ὅλα πλασμένα μὲ τόση σοφία!

Μέλισσα

— Εἰς ποῖον μέρος θὰ ἐπροτιμᾶτε νὰ ζῆτε ;

Δὲν ἀπευθύνουν τέτοιες ἐρωτήσεις στὰ Ἑλληνόπουλα.

Ροδαλὴ Λόγουλα

— Ποῖον ἄνθος σᾶς εἶναι πρόσφιλέστερον ;

Ἡ μυοσωτίς, ποὺ λέγει «Μὴ μὲ λησμόνει».

Φιλόκαλος

— Ποῖον ξένον ἔθνος ἀγαπᾶτε περισσότερον ;

Τόσο λατρεύω τὴν Ἑλλάδα μας ποὺ δὲν μένει σταλιὰ ἀγάπης γιὰ ξένο ἔθνος.

Μιμόζα

— Ποῖον ὄρομα σᾶς ὀρέσει περισσότερον ;

Τὸ ἀγνὸν ἄρωμα ποὺ σκορπᾷ ἡ ἀθωότης.

Μέλισσα

— Ποῖον ζωγράφον προτιμᾶτε;

Αὐτὸν ποὺ τόσο ἁρμονικὰ ζωγράφισε τὴν φύση.

Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα

— Προτιμᾶτε σκληρὸν ἢ μαλακὸν στρῶμα ;

Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὸ στρῶμα· ἂς ἀναπαύεται μονάχα ὁ νοῦς.

Φιλόμουσος

—Ἐὰν δὲν εἴσθε ὅ,τι ἐγεννήθητε, τί ἠθέλατε νὰ εἶσθε ;

Μιὰ πέτρα ἄψυχη, γιὰ νὰ μὴ αἰσθάνομαι τὶς πίκρες.

Κλαίρη

('Από τὰ «Μικρὰ Μυστικά» μου.)

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὴ Ἑλένη, ποὺ μόλις ἔφθασε ἀπὸ ταξίδι, βρίσκει τὴ θεία της τρομαγμένη ἀκόμη ἀπὸ ἕνα σεισμό. Καὶ τῆς λέει :

— Πῶς κάνετ' ἔτσι ; Νὰ βλέπατε στὸ βαπόρι πῶς κουνοῦσε...

(Γεγονὸς) *Κολοκυνθόσπορος*

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΕΦΘΑΣΑΝ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως, νὰ περάσετε εὐχάριστο καλοκαίρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Ἰουνίου 1927.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ λοιπὸν σήμερα τὸ γαλλικὸ δνήγημα «Στὸ Λιβάδι» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ξενοπούλου. Θὰ ἰδῆτε καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ μεταφρασθῇ καὶ πῶς ταιριαζε νὰ συμπληρωθῇ.

Ζέστη, παιδιά μου! Καὶ τὸ κακὸ της εἶναι ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐργάζεται ὅσο χρήγορα θέλει. Γι' αὐτὸ καθυστέρησε λίγο κι' αὐτὸ τὸ φύλλο, ποὺ σὰν δωδεκασέλιδο, εἶχε καὶ περισσότερη ἐργασία...

Τὸ *Προσκοπάκι* μὲ πληροφορεῖ ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔπαθε ὁ *Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης* τὸ παθαίνει κι' αὐτὸς συχνά. Π. χ. βλέπει ἕναν ἄνθρωπο νὰ πηγαίνει. Νομίζει ὅτι τὸν ξαναεῖδε στὸ ἴδιο μέρος καὶ ὅτι τότε ποὺ τὸν εἶδε, σκεφτόταν τὰ ἴδια πράγματα ποὺ σκέπτεται καὶ τώρα. — *Τὸ ποίημα* ποὺ μὲ ρωτᾷ, πρέπει βέβαια νὰ τὸ ἰδῶ γιὰ νὰ τοῦ πῶ. «Ἐπιχουρητικὴ» στὴ γλῶσσα μας δὲν ὑπάρχει, παρὰ μία τοῦ Ἀσκαράτου, τυπωμένη μαζὶ μὲ τὰ «Ποιήματά» του ποὺ ἐξέδωσε μιὰ φορὰ ὁ Φέξης. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ βιβλίο εἶναι ἐξηντλημένο καὶ μόνο στὶς βιβλιοθῆκες θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ βρῇ.

Τὰ διάβασα κι' ἐγώ, *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, αὐτὰ τὰ ποιήματα τοῦ νέου Χ. καὶ νομίζω ὅτι ἔχει πολὺ ταλέντο καὶ θὰ διακριθῇ. Ἀλλωστε ξέρω ὅτι τὸν ἐκτιμοῦν πολὺ στοὺς κύκλους τῶν νέων. Στὴ δημοτική, τὰ γράφουν ὅλα μὲ *ει*, γιατὶ δποτακτικὴ δὲν ὑπάρχει. Π. χ. οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν «ἔχομεν» καὶ «ἵνα ἔχωμεν», «λείπετε» καὶ «ἂν λείπητε». Στὴ γλῶσσα μας λέμε ἀδιακρίτως «ἔχουμε, νὰ ἔχουμε, λείπετε, ἂν λείπετε». Ἔτσι καὶ τὰ «λείπεις, ἂν λείπεις, θὰ λείπεις. δὲν πρέπει νἄχουν διαφορά. Ὡστόσο μερικοί, ποὺ κρατοῦν τὴν ἱστορικὴ ὀρθογραφία, ἐξακολουθοῦν νὰ γράφουν στὴ δημοτικὴ καὶ δποτακτικὲς «θἄχῃς, νἄχῃς, ἂν τρέξῃς» κλ. κι' ἄλλοι τὰ γράφουν μὲ η, ἀλλὰ χωρὶς ὑπογραμμένη. Τελοπάντων, ἡ ὀρθογραφία τῆς Δημοτικῆς δὲν ἔχει κανονισθεῖ ἀκόμη σ' ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες.

Ἡ *Φιλόσοφη* μοῦ ἀντιγράφει ἓν ἀνέκδοτο ποίημα ποὺ τῆς εἶχε στείλει ὁ καῖμένος ὁ *Ἀθάμας* καὶ ποὺ δείχνει, καθὼς λέει, τὴ θλιμμένη ζωή του καὶ τὴν κρυφὴ ἀρρώστεια ποὺ τὸν ἔτρωγε :

Σὲ πέτρινο τάφο ἐρῆμο
Χύνει ἡ θλιμμένη σου ψυχή,
Νιόβη, σὲ δάκρυα τὸν πόνο
Ποὺ σὲ σπαράζει...

Μὰ κι' «Ἡ λάμπα τοῦ ἀρρώστου», ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ Σελίδα ἦτκν πολὺ χαρακτηριστική.

Ὡραία αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὸ ψευδώνυμό σου, *Ἀνθισμένη Λεμονιά*, Ἐ, φυσικά, δὲν μποροῦσα παρὰ νὰ σοῦ διαλέξω τὸ καλύτερο, ἐκτὸς ἂν τὸ εἶχε ἄλλος. Κι' ἂν ἦταν στὸ χέρι μου, ὅλοι οἱ φίλοι μου θὰ εἶχαν ὡραῖα ψευδώνυμα σὰν τὸ δικό σου. Ἀλλά, βλέπεις, ἀπὸ τρία - τέσσερα ποὺ μοῦ προτείνει καθένας, τὰ καλύτερα τοχαίνει νὰ εἶναι δοσμένα καὶ τότε κατ' ἀνάγκην διαλέγω ἀπὸ τἄλλα, ποὺ δὲν εἶναι . . . τὰ καλύτερα. Τί λύσεις μπορεῖς νὰ τὶς στέλνεις καὶ καθ' ἑβδομάδα, καὶ δυὸ-δυό, καὶ τριῶν-τριῶν φυλλαδίων μαζί, φθάνει νὰ μὴ ἔχει περάσει ἡ προθεσμία τοῦ ἀρχαιοτέρου.

Πολὺ ἐκφραστικὰ τὰ σκίτσα σου, *Θέσπι*, κι' ἔχω τὴν ἰδέα πῶς θὰ γίνῃς ἕνας πολὺ καλὸς σκιτσογράφος. Ὡς ἰδέα, μοῦ ἄρεσε πρὸ πάντων ἐκεῖνο μὲ τὰ δυὸ πορτραῖτα : τῆς Ἰνφάντης μπροστὰ στὸ πορτραῖτο της, καμωμένο νὰ ποῦμε ἀπὸ τὸν Βιλασκονέζ, καὶ τῆς σημερινῆς κυρίας μπροστὰ σ' ἕνα πορτραῖτο . . . φουτουριστικό. Καὶ τὰ σκίτσα ἀπὸ τὴν ἐορτὴ τοῦ Δυκείου χαριτωμένα!

Ἔννοεις βέβαια, *Θέμις*, τὸν Διαγωνισμὸ τῶν Δευκῶν Δέξεων. Ὄχι, αὐτὸς δὲν ἔχει συνέχεια, εἶναι μόνο σ' ἐκεῖνο τὸ φύλλο. Ὅσο γιὰ τὴ παραπομπὴ στὶς σελίδες, μπορεῖς νὰ τὶς ἀναφέρεις μὲ τὸν ἀριθμό τους, (σελ. 261, 262 κτλ.) ἀλλὰ μπορεῖς κι' ἁπλῶς νὰ πῇς : στὴν Α', στὴν Β' κτλ. — Ναί, ὅλα τὰ ὡραῖα πράγματα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἔχουν ἕνα τέλος· ἀλλά, εὐτυχῶς, τὰ ὡραῖα πράγματα εἶναι πολλὰ καὶ διαδέχονται τὸ ἕνα τἄλλο . . .

Μοῦ ἔγραψε, *Νέμεσις*, κι' ἡ *Θέμις* πόσο ὅμορφα περάσατε μαζὶ στὴ Γλυφάδα. Σ' εὐχαριστῶ πού, ὅπου κι' ἂν εἶσαι, φροντίζεις γιὰ ξεσπάθωμα. Τἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς δὲν θἀργήσουν πολύ. Κι' ἔχω λάβει ἀρκετὰ ὄμορφα ἔργα.

Ἡ *Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν* εἶχε πολὺν καιρὸ νὰ μοῦ γράψει, ὄχι γιατὶ μὲ ξέχασε (μὲ ξεχνᾷ ποτὲ αὐτή ;) παρὰ γιατ' εἶχε πολλὲς δουλειές. Ἔπειτα, λέει, θέλει σὲ κάθε γράμμα της νἄχει κι' ἕνα-δυὸ τοὐλάχιστο ξεσπαθώματα. Καὶ μοῦ γράφει : «Μὲ μεγάλη μου χαρὰ εἶδα ὅτι ἤλθα κορυφαία στὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1925. Μόνο ποὺ θὰ ἤθελα νὰ εἶχα διαθέσει περισσότερα φυλλάδια γιὰ νὰ μοῦ ταιριάζει πιὸ πολὺ ὁ τίτλος τῆς κορυφαίας», — Ὦ, ἀρκεῖ ποὺ εἶχε τὰ περισσότερα ἀπ' ὅλους. Καὶ μακάρι νὰ εἶχα ἐγὼ κομμιὰ δεκαριὰ ἀκόμα φίλους ποὺ νὰ μὲ φροντίζουν σὰν τὴ *Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν* καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλους . . .

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε, *Σκνίπα καὶ Θαΐς*, τὸ γραμματάκι ποὺ μοῦ γράψατε μαζί. Περιμένω τώρα νὰ μοῦ γράψετε κι' ἀπὸ τὸ Φάληρο ὅπου θὰ πᾶτε. Τὸ «Σιδερένιο Χέρι» εἶναι μετάφραση ἀπὸ τὸ γαλλικό. Ὁ τίτλος του στὸ πρωτότυπο εἶναι : «Sous l'étreinte de la Main de Fer».

Εὐχαριστῶ πολύ, *Περιπλοκάς*, γιὰ τὶς ἐνέργειες. Ὁ Ὀδηγὸς ἐξηγεῖ καὶ τὸν τρόπο τοῦ Ξεσπαθώματος. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ πάρῃς τὰ χρήματα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔπεισες νὰ ἐγγραφοῦν καὶ νὰ μοῦ τὰ στείλῃς μὲ τὴ σχετικὴ παραγγελία. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνοι μποροῦν νὰ μοῦ τὰ στείλουν ἀπ' εὐθείας, — καθένας δηλαδὴ τὴ συνδρομή του, — νἀναφέρουν ὅμως πῶς τοὺς ἐπρότρεψες νὰ ἐγγραφοῦν ἐσύ, γιὰ νὰ τοὺς παράσω στὸ ξεσπάθωμά σου. Ὡραῖο τὸ γράμμα σου γιὰ τὶς διακοπὲς καὶ γιὰ τὴν ἐξοχή σας. Ναί, τὴ Συλλογή σου μπορεῖ ἐξαίρετα νὰ σοῦ ἀντιγράφῃ ἕνας καλλιγράφος—ἂν καὶ σὺ δὲν γράφεις καθόλου δυσανάγνωστα. Ἐστειλα τὰ 7 πρῶτα φύλλα.

Ἀνθισμένη Μηλιὰ καὶ *Δαφνούλα*, θὰ εἴδατε βέβαια τὴν Ἐγκριση τῶν ψευδωνύμων σας. Χαίρω πολὺ ποὺ θὰ μοῦ γράφετε καὶ θὰ λαβαίνετε μέρος στοὺς Διαγωνισμούς. Νὰ στεῖλετε ἀπάντηση στὴν Κυριακὴ καὶ δὲν θὰ τὴ . . . φάει ἡ Πίσσα. Στὸ γράμμα ποὺ μοῦ στεῖλατε στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου μὲ τὴ συνδρομή σας, θυμοῦμαι πολὺ καλὰ ὅτι σᾶς ἀπήντησα. Πῶς δὲν τὸ εἴδατε ; Ἴσως θἄργησα καὶ θὰ πάφατε νὰ φάχνετε καλὰ τὴν Ἀλληλογραφία. Ὦ, αὐτὸ εἶναι χωρὶς ἄλλο. Καὶ φοβάμαι μάλιστα μὴ δὲν ἰδῆτε οὔτε αὐτὴ τὴν ἀπάντηση, γιατὶ τὰ γράμματά σας εἶναι ἀπὸ 9 Ἰουνίου.

Ἕνα ὡραιότατο βιβλίο θὰ συστήσω στὰ πιὸ μεγάλα παιδιά, εἶναι *«Οἱ Χάριτες»* τοῦ Οὐγου Φωσκόλου, ἕνα θαυμάσιο ποίημα, κλασσικὸ ἔργο, ποὺ τὸ μετέφρασε στὸ πεζὸ ἀπὸ τὰ ἰταλικὰ καὶ τὸ συνόδευσε μὲ πρόλογο καὶ πολλὲς σημειώσεις ἡ παλιά μου διαπλασοπούλα, λογία κυρία *Μαριέττα Γιαννοπούλου-Μινώτου*. Τὸ βιβλίο, κομψότατο, ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν κ. Ζηκάκη καὶ τιμᾶται 25 δραχμές. Σημειώστε ὅτι ὁ Φώσκολος, ὁ μεγάλος ποιητὴς τῆς Ἰταλίας, γεννήθηκε στὴ Ζάκυνθο ἀπὸ μητέρα Ζακυνθινή, καὶ τὸ φθινόπωρο, μαζὶ μὲ τὴν Ἰταλία, θὰ γιορτάσῃ κι' ἡ Ζάκυνθος τὴν Ἑκατονταετηρίδα του καὶ θὰ στηθῇ ἐκεῖ μιὰ προτομή του, ποὺ τὴν κατασκευάζει τώρα στὸ Παρίσι ὁ Ἕλληνας γλύπτης κ. Κ. Δημητριάδης. Τὸ βιβλίο λοιπὸν τῆς κυρίας Μινώτου ἔρχεται πολὺ ἐπίκαιρα καὶ πρέπει νὰ τὸ διαβάσουν ὅσοι θέλουν νὰ ξέρουν τί ἦταν ὁ ἑλληνοϊταλὸς Φώσκολος, δόξα καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας.

Ὡραῖες Ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Τζοκόντα, Λουκῆς Ἀάρας, Νοσταλγία, Ἰνδιάνα, Ἀτθίς, Ναυτόπουλο, Ἅμλετ, Κίρκη, Χιόνι, Τσάρλεστον, Σκνίπα, Μὴ-με-λησμόνει, Αἰγυπτία, Λάτρις τῆς Φύσεως, Ἀρίων, Μεγάλη Ἑλλάς, Κεραυνός, Ψαροπούλα, Πόθος τῶν Γραμμάτων, Ἐδᾶ, Ἑλληνά, Ἀλκυών, Φοῖβος, Ἀλαβάστρινη, Βέρα Πηλεία, Γκιώνης, Σανσελόρ, Σανθὴ Δεσβιοπούλα, Ἀστραπόβροντο* καὶ *Χαροσύνη*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ ὅσα μοῦ γράφουν. Θὰ ἰδοῦμε μερικὰ στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκαινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. *δινίνουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.*

Νέα Ψευδώνυμα : Χάρις, κ. (ΧΒ). Ἔλσα, κ. (ΚΚ). Κάρμεν, κ. (ΜΒ). Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος, ἀ. (5). Αὐτοκράτωρ τῶν Ὠκεανῶν, ἀ. (6). Καῖσαρ Κασκαμπέλ, ἀ. (7). Υἱὸς τοῦ Ταρζάν, ἀ. (8). Κάσσερος Ἀράπης, ἀ. (;). Μαρκήσιος ντὲ Ζιλιάκ, ἀ. (ΘΚ). Κουμιώτης, ἀ. (ΝΑ). Μπὲν-Χούρ, ἀ. (ἐσύ). Κίντος Ἄριος, ἀ. (ἐγώ). Μωρηάς, ἀ. (ΑΠ). Λίντμπεργκ, ἀ. (ΑΠ). Μιρέντα, κ. (;). Ἥλιος, ἀ. (Ἀστήρ). Ζεύς, ἀ. (Ἀστήρ). Κρόνος, ἀ. (Ἀστήρ). Κομήτης, ἀ. (Ἀστήρ). Ἄρης, ἀ. (Ἀστήρ). Ποσειδῶν, ἀ. (Ἀστήρ). Πρόσπερος, ἀ. (ΙΑ). Ἀποσπερίτης, ἀ. (ΣΒ). Πρωτοσταλίκαρο, ἀ. (Ἱερολοχίτης). Ἀτόμητος Πολεμιστής, ἀ. (Ἱερολοχίτης). Ἀστραπιαῖος Καβαλ

Παναγιωτόπουλον, Ν. Ρ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *29 Ἰουνίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 2 Σεπτεμβρίου)

450. Λεξίγριφος

Αὐτὸς ὁ καβαλλάρης
Μὲ ἀριθμὸ κολλᾶ,
Κι' εὐθὺς ἀρχαῖο ποτάμι
Στὴ Θεσσαλία κυλᾷ.

451. Λογογραικτικὸς Συλλαβόγριφος.

Μ' ἄλλο ψηφίο ἂν ἑνωθῆς
Σὺ τόσο βέβαια δὲν θἀξίζεις
Ὅσο μὲ Α κοντὰ ἂν γραφθῆς:
Τι ὡραῖα ποὺ θὰ κυματίζῃς!

452. Στοιχειοτονόγριφος

Καταπράσινο νησί,
Πι' ὄμορφο γιὰ νὰ φανῇ,
Τόνο πρῶτα κατεβάζει,
Τὰ δυὸ πόδια ὕστερ' ἀλλάζει,
Καὶ μι' ἀσπράδα στὴ στιγμὴ
Τὸ σκεπάζει ἀγνή, λαμπρή.

453. Αἴνιγμα

Ψάξε μέσ' στὰ παράγωγα,
Αὔτα, δικοῦ σου ρήματος,
Νὰ βρῇς τὴ λύση κι' αὐτουνοῦ
Καὶ κάθε ἄλλου αἰνίγματος.

454. Ἀναβάθρα

* * * * *
*
*
* * * * *
* *
*
* * * * *
* *
*
*
*

Ἐκ τῶν ἄνω, ὁριζοντίως καὶ καθέτως κατὰ σειράν: Χρονικὴ διαίρεσις, σύζυγος πατριάρχου τῆς Ἀγ. Γραφῆς, οὐράνιον σῶμα, ἀντωνυμία, ἐξάρτημα τοῦ πλοίου, πτηνὸν κατοικίδιον.
(Νέον σχῆμα)

455. Ἀμαξοστοιχία

Π*****Α*****Σ*****|*****Ν
Ἀπ' τὸ Πὶ ὧς τ' Ἄλφα μόλις,
Τῆς Ἠπείρου εἶναι πόλις.
Ἀπ' τὸ Ἄλφα ὧς τὸ Σίγμα,
Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
Ἀπ' τὸ Σίγμα ὧς τὸ Ἰῶτα,
Ἔνδοξ' ὄνομα μιᾶς νήσου.
Τώρα κοίταξε τὸ χάρτη
Κατὰ τὴ Μικρὰ Ἀσία,
Γιὰ νὰ εὕρῃς μ' εὐκολία
Καὶ τὴν πόλη τὴν τετάρτη.

456. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 3 4 5 6 7 8 9 0 = Πόλις.
2 3 1 6 7 8 4 = Χώρα.
3 4 5 6 3 = Τῆς θαλάσσης
4 1 5 6 3 = Τοῦ ἥρωος.
5 4 1 6 3 = Διορθώνεται.
6 4 3 8 3 = Τῆς ἐρήμου.
7 8 9 4 8 4 = Πόλις.
8 5 8 6 7 = Ἀρχαία πόλις.
9 4 3 6 3 = Νῆσος.
0 5 8 6 3 = Οὐράνιον σῶμα.

457. Ἐλλιποσύμφωνον

αουι-αο-ο-οο-ου-α-ει'-αι-αοεο.

458. Γρῖφος

(Ὑπὲρ—αγ) βολὴ κατ' Ἰνδὴ
ἁπλᾶ +

459. Γρῖφος

Πρέπει, ναοί, μεθῇ, φιλῶ, πονεῖ,

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

460. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων, εἰς τὴν γαλλικήν, ἀποτελοῦν ἄνθος εὐῶδες:
συνήθως, ἐνθυμοῦμαι, εἰσέρχομαι, φίλος.

461. Sans Consonnes

a - e - ouee - oe - ouee

(Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν *ἀπὸ τὴν βραβευθεῖσαν εἰς τὸν 226ον* Διαγωνισμὸν Συλλογὴν τῆς ΣΓΟΥΡΟΜΑΛΛΗΣ.)

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 16

229. Λεωνίδας (λέων, ἤ, δάς.) —230. Κόδρος-κέδρος-κέρδος. — 231. Ἀσία-ἀνία.— 232. Ἀθήνα-Ἀθηνᾶ.—233.

Ζ 234 - 238. Διὰ
ΜΗΝ τοῦ Ω: *λωτός,*
ΑΡΝΟΣ
ΑΙΣΩΠΟΣ *μωρός, σωρός,*
ΑΚΑΡΝΑΝΙΑ *πλωτός, Κλειώ.*
—239. Στὴν Ἀκρόπολι 5 καὶ στὸν Λυκαβηττὸ 7.—240. ΜΗ ΔΙΣ ΕΠΙ ΤΩ ΑΥΤΩ (Μέγας, Ἥμερο, Δειλός, Ἰσχυρός, Σεβαστός, Ἐργατική, Ποινηρά, Ἰοβόλος, Τηλαυγής, Ὡραία, Ἀθῶα, Ὑπερήφανος, Ταχύπους, Ὠχρά.)—241. Ὁ ποιος γυρεύει τὰ πολλὰ χάνει καὶ τὰ λίγα,—242. *Ὑπόμενε καὶ ἐπέμενε* (ὑπὸ μὲν ε καὶ ἐπὶ μὲν ε.)—243. Honni soit qui mal y pense.—244. *(L'année a quatre saison)* (l'année, quatre c, zon.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ **1** ἕως **10** τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. **6** (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν **10** λέξεων **60** λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ **70** καὶ μὲ νεφελαῖα δρ. **1**.
Ὁ χωρὶστὸς στίχος δρ. **3**.
Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΖ' — 611|

Προκηρύσσω διαγωνισμοὺς: Ἀγράφων καρτῶν τοπίων, Διηγήματος, καὶ Ποίου σᾶς ἔκαμε τὴν μεγαλυτέραν ἐντύπωσιν καὶ γιατί. Προθεσμία τρίμηνος, συμμετοχὴ δι' ἕνα ἑκατὸν δίδραχμος, βραβεῖα πρωτοφανῆ. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια καὶ κάρτες. Στείλατε! Δ/σις: Δημήτριον Γ. Γιαμουγιάννην, *Πλωμάριον (Λέσβου).*
ΚΕΡΑΥΝΟΣ

|ΚΖ' — 612|

Κατέρχομαι στὸ Δημοψήφισμα μὲ τὸ ὑπέροχον φευδώνυμον **ΚΕΡΑΥΝΟΣ**. Σύλλογοι, Διαπλασόπουλα-ες, Λεσβιατόπουλα-ες, τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ τὸ φευδώνυμόν μου **ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ!**
ΚΕΡΑΥΝΟΣ

|ΚΖ' — 613|

Α **ΠΟΓΟΝΕ ΗΡΩΩΝ, χρένια πολλά.**
ΕΥΑ

|ΚΖ' — 614|

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΤΖΕΡΑΡ μετὰ τοῦ ΚΟΜΗΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΡΥΝΚΟΥΡ μεταβαίνουσιν εἰς Οὐάτερ Πάρκ. Διὰ τοῦτο ὁ «ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ» ... ἀρνεῖ.

|ΚΖ' — 615|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΝΩΣΣΟΣ
ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΡΥΦΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ Κρητικὸ Ἀκρογιάλι = Σοφία Μαμαλάκη, Γερω-Ψηλορείτης = Ἀλίκη Βασιλάκη, Τιμημένα Ξφακιά = ΑΝΙΧΝΕΥΤΗΣ μας. Ζαρκάδι τῆς Παλιανῆς = Μεϊμαράκη, Φραγκίσκος = Θεοδοσίου, Ζηλεπένο Κάστρο = Μαυρουδῆ, Πατρὶς τῆς Φύσεως = Φανουράκη, Δοξασμένο Ἀρκάδι = Μπλωλιδάκη, Κρητικὸς Οὐρανὸς = Χατζηκώμη.
ὁ Ἀποκαλύψεων
ΒΡΑΧΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ

|ΚΖ' — 616|

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ
ΣΕΡΡΩΝ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν:
Πρόεδρος: ΤΑΡΖΑΝ
Ἀντιπρόεδρος: ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
Γραμματεὺς: ΚΥΜΑ ΤΗΣ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ
Ταμίας: ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
Ξεσπαθώματος: ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
Ἀποκαλύψεων: ΔΙΚ ΣΑΝΔ
Διαγωνισμῶν: ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ
Δημοψηφίσματος: ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
ΜΕΛΗ: Ἀθῶα Περιστερά, Μικρὸς Ποδοσφαιριστής, Κάτσαπρος Ἀράπης, Σκλάβα ἡ Πεντάμορφη, Κρόμβελ.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ἀποτελέσματα πρώτου Διαγωνισμοῦ (ΚΖ'—340). Α' Βραβεῖον: **Ἄθως** (Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας), Β' *Βραβεῖον*: **Ἄγγελος** (Μαρτύρων καὶ Ἡρώων αἷμα), Γ' Βραβεῖον: **Λάβαρον τοῦ 21** (Σφὶγξ τῶν Πάγων), Δ' Βραβεῖον: **Κόκκινο Ἀραπάκι** (Ἀπ' ὅσα εἶπα καὶ Σκόρπια φύλλα), Ε' Βραβεῖον: **Ἄστρος Παλιάτσος** (Παραμύθι χωρὶς ὄνομα).

Δεύτερος Διαγωνισμὸς

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ μονόδραχμος. Βραβεῖα 5. Δ/σις: Νικόλαον Πάνον, Σέρρας.
Διαγ/σμῶν: **Αὐτοκράτωρ τῶν Ὠκεανῶν**
Πρόεδρος: ΤΑΡΖΑΝ

|ΚΖ' — 617|

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα. Στείλατε Δ/σιν (ΚΖ'—20).
ΠΟΘΟΣ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

|ΚΖ' — 618|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΙΕΡΟΛΟΧΙΤΩΝ»

Ἱδρύθη στὸ Πλωμάρι. Ἐξελέγησαν Πρόεδρος: **Κεραυνός**, Ἀντιπρόεδρος: **Πρωτοπαλίκαρο**, Γραμματεύς: **Φαέθων**, Ταμίας: **Ἀστραπόβροντο**, Διαγωνισμῶν: **Ἀκρογιάλι**, Ξεσπαθώματος: **Ἀτρόμητος Πολεμιστής**.
ΜΕΛΗ: **Ἔδισσων**.
Ζητοῦνται μέλη.
Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ. Ὁποιος γράφει πέντε Διαπλασόπουλα στὸ Σύλλογό μας ἢ πέντε στὴ Διάπλασι ἐν ὀνόματι τοῦ Συλλόγου μας λαμβάνει δῶρον.
Δ/σις: Δημήτριον Γιαμουγιάννην, Πλωμάριον (Μυτιλήνης).
Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν: ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

|ΚΖ' — 619|

Ἔλαβα 40 τετραδιάκια· καλύτερα εἶναι Ἀφρισμένου Κύματος, Βεατρίκης, Αἰμιλίας Χώδ, Παραπονεμένης Μοναστηριώτισσας, Ἀγγέλου Δάφνη. Ὁ Κλῆρος (τρία δῆξε τὸ Τραγούδι Πόνου) βράβευε: **Ἄγγελον Δάφνην, Ἀφρισμένο Κῦμα.**
Περιμένω ἀπ' ὅσους-ες δὲν ἔστειλαν.
Φιλικὰ
ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ

|ΚΖ' — 620|

Γκούγ, γκούγ, **Ἀλεξία, Θέκλα**—ἀδελφαί **Σαπουντζῆ, Φραγκίσκος** = Θεοδοσίου, **Κίρκη** = Ψαραδέλλη, **Καπετὰν Ἄφαντος—Πάρθιον Βέλος** = Μπατζάκης, **Ἀδὰμ** = Ἰωαννίδης, **Ἀνατόλια** = Ἀδαγιανοῦ, **Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ** = Μανοπούλου, **Ἀρίων**=Κουντουρῆς, **Πάτερ Παχεῦμιος** =Νικουμίδης, **Σταυραετός**=Πεσεζίδης. Τί συμβαίνει καλέ; Τί *πατα! ἔδηξε ὁ:*
ΚΟΝΟΥΡΟΣΠΟΡΟΣ

|ΚΖ' — 621|

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ

ΒΑΡΚΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ, ποία ἡ διεύθυνσίς σου; Περιμένετε τὸν πρωτότυπον διαγωνισμόν μας!!! ΕΡΜΗ, περιμένουμε.

|ΚΖ' — 622|

Πρωτομαΐνοντες στὸ Διαπλασόπουλο χαιρετοῦμε ὅλους, ἰδιαιτέρως Ταρζάν, Ξανθὴν Λεσβιοπούλαν, Ἀνέσπερην Εὐτυχίαν, Ἀφρισμένο Κῦμα, Νιόβην, Σαυσελὼρ καὶ Γκιώνην.
Μπὰν Χοὺρ, Κίντος Ἄριος

|ΚΖ' — 623|

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους. Στείλατε στὸν Κώστα Μακρῆ, Εὐαγγελία Μυτιλήνης, Μυτιλήνην, Διὰ Σαυσελὼρ.

|ΚΖ' — 624|

Πρωτομαΐνοντας στὸ Διαπλασόπουλο χαιρετῶ ὅλες καὶ ὅλους, ἰδιαιτέρως Ἀφρισμένο Κῦμα, Σαυσελὼρ καὶ Κόκκινη Παπαρούνα. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια καὶ κάρτες. Στείλατε εἰς Δ/σιν: Εὐγενίαν Κουμαριανοῦ, Μυτιλήνην. Διὰ
ΞΑΝΘΗ ΛΕΣΒΙΟΠΟΥΛΑ

|ΚΖ' — 625|

Μαστηριώδη Μαρκήσια, Μόλλυ, Ἰδαντιαμέ, Σκάνδαλιόρα, Αἰγυπτία, Ἡλιογέννητη, *ἀνταλλάσσομεν τετραδιάκια;* Στείλατε: Ἀγοραστοῦ 40, Ἀθήνας, διὰ
Λευκὴ Μαρκησία

|ΚΖ' — 626|

Ὁ σους μοῦ πρότειναν Μ. Μ. θερμὰ εὐχαριστῶ. Δὲν ἀνταλλάσσω.
Πικρὴ Σκλαβιὰ

|ΚΖ' — 627|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣΤΗΡ»

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ 18 ΙΟΥΝΙΟΥ 1927
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
Πρόεδρος: ΗΛΙΟΣ
Ἀντιπρόεδρος: ΖΕΥΣ
Γραμματεύς: ΚΡΟΝΟΣ
Ταμίας: ΚΟΜΗΤΗΣ
ΤΜΗΜΑΤΑ
Διαγωνισμῶν: ΑΡΗΣ
Ἀντιπροσωπειῶν: ΠΟΣΕΙΔΩΝ
Ἀποκαλύψεων: ΚΟΜΗΤΗΣ
Ξεσπαθώματος: ΖΕΥΣ
Δημοψηφίσματος: ΠΟΣΕΙΔΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Α'. — ΑΦΡΙΣΜΕΝΟ ΚΥΜΑ
Β'. — ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»
Γ'. — ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΤΑΝ»
Ταχυδρομικὰ δι' ἐξόδων μας.
Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν ΑΡΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Διορίζομεν Ἀντιπροσώπους ΚΑΒΑΛΑΣ· **Ἡρωΐνδν Μεσολόγγι, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ· Τσέκο Κούγκον.**
Δεχόμεθα ἀντιπροσώπους.
Ὁ τῶν ἀντιπροσωπειῶν ΠΟΣΕΙΔΩΝ
Γενικὴ Διεύθυνσις· Στυλιανὸν Ναουμίδην, Χατζηχρήστου 13, Ἀθήνας.
ΔΗΛΩΣΙΣ. Ὁ Σύλλογος διακόπτει τὰς ἐργασίας του μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1927.

|ΚΖ' — 628|

Διαπλασόπαις = Στυλ. Μπουτάρης, Ἀλμαρυλλὶς = Μαρίκα Ἀβραμάκου, Χαλιμὰ = Ἄννα Σμυρνοπούλου, Μιρέλλα = Κοντοῦ, Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ = Τηλέμ Σιμογλου, Δεκατετραετὴς Κουρσάρος="Αγγελος Ἀγγελίδης, Δεκατετραετὴ Κουρσάρε, ὅσοι συνειθίζουν ἀπὸ μικροὶ στὴν προδοσία μποροῦν, ὅταν γίνουν ἄνδρες νὰ προδώσουν καὶ τὴν πατρίδα των ἀκόμη.
Ἀστραπαίος Καβαλλάρης
Ἕλλην Ἐκδικητὴς

|ΚΖ' — 629|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»

«Σωματοφύλακες», δικαίωμα δι' ὅσα γράφομεν δὲν ζητοῦμεν, τὸ πέρνομεν μόνοι· ὅστις δέναται ἂς μᾶς ἐμποδίσῃ. Πότε δηλώσατε ἀναλυόμεθα, ἀφοῦ προσθέσατε στὸν «ΕΡΜΗ» ἕναν ἄγνωστόν μας, τὸν **Καρακαλᾶ**· εἴσθε τρομεροί!! τύφλα νἄχει ὁ μακαρίτης δ.. **Κολέμβος.**
Πόθεν ἐξάγετε ὅτι συνεμαχήσαμεν μετὰ *τῶν Παλιάτσων*; Αὐτὰ ἔχουν ἡ ζέστες.
Ἄθω, πέρασε τὸ λεκάκαμα; τί κάνει ἡ ντανταῦ σου; **Ἀρτανιάν**, πότε ἐδήλωσες ξιφομάχος; Ἕνα κομμάτι ξύφος σοῦ ἔπεσε στὴν ὁδὸ Πατησίων. Τὰ 52 ἢ 63 ἔτη συνεπλήρωσες; Δηλοῦμεν ὅτι οἱ **Ἄθως, Πόρβος** εἶναι **ἐξάδελφοι** Λαγουδάκη. Περιμένομεν νέαν διαβεβαίωσιν.

|ΚΖ' — 630|

Οἱ Σύλλογοι «**ΕΡΜΗΣ**», «**ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΩΝ**» καὶ «**ΑΣΤΗΡ**» ἀπετέλεσαν ὁμοσπονδίαν
«Ε. Κ. Α»
σκοπεύουσαν τὸν ὄλεθρον τῶν «Σωματοφυλάκων». Ἡ συμμαχία αὕτη θὰ δείξῃ τὸ ... μποῦ σας, «Σωματοφύλακες». Καταδέσατε λοιπὸν τὰ ... ξίφη.
Παρόρκια. Στὴν (ΚΖ' — 601) ἀντὶ 13 γράφε **τέσσαρες.**

(ΚΖ' — 631)

Διαπλασόπουλα - ες, εἰσερχόμεναι στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως χαιρετοῦμεν ὅλους καὶ ὅλες.
Ἔλσα, Χάρις, Κάρμεν

|ΚΖ' — 632|

Πρωϊκοπάκι. Γλυκειὰ Χαραυγή, Ῥοδόλφε Βαλεντίνε. Ἀττικὴ Αὐγή, Τσοῦχτρα, Τρελλοκόριτσο, Κοσμοχαλάστρα, Τρελλὸ Γυμνασιοπαίδι, Κόντε Ῥαπανάκη, ἀνταλλάσσετε Μικρὰ Μυστικὰ μὲ τὴν "Ἔλσα, Χάριν, Κάρμεν; Δ/σις: Μαρία Βούλγαρη, Κλάδου 1, πάροδος Ἀεωφόρου Ἀλεξάνδρας, Ἀθῆναι.

|ΚΖ' — 633|

Κολοκυθόσπορε, - **Ἄκρο Ἀραπάκι,** γελαστήκατε. Σᾶς γέλασε ἡ διεύθυνσίς μου, μωρὰ μου!
ΑΜΛΕΤ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΥΠΟΙΣ ΕΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΔΟΥ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 18, ΑΘΗΝΑΙ